

Liahona

**Hvordan oppdra
standhaftige
barn, s. 10**

**Når er riktig tid
å gifte seg på? s. 38**

**Gode rollefigurer
bruker ikke maske, s. 48**

**Påskeaktivitet:
Minnes Jesus Kristus, s. 68**

*“Vi er ikke
lydige fordi
vi er blinde, vi
er lydige fordi
vi kan se.”*

President Boyd K.
Packer, president for De
tolv apostlers quorum,
“Handlefrihet og kon-
troll,” *Lys over Norge*,
okt. 1983, 117.

Se også “Du er fri”
på side 16

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Ti, vær stille!**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Aktivisering**

HOVEDARTIKLER

- 10 Oppdra standhaftige barn**
Av Lyle J. Burrup
Barn trenger standhaftighet for å overvinne problemer. Her er noen måter foreldre kan hjelpe barna å utvikle denne viktige egenskapen på.
- 16 Du er fri**
Av eldste D. Todd Christofferson
Vårt valg i dette livet er hvilken myndighet vi vil gi vår lydighet til, Guds eller Satans.
- 20 Etterlev prinsippene for selvhjelpenhet**
Av Larry Hiller og Kathryn H. Olson
Selvhjelpenhet er viktig, ikke bare i vanskelige tider, men også når vi har det bra.

- 22 Guds ords kraft**
Av eldste Michael John U. Teh
Å drikke daglig fra Skriftene vil hjelpe oss å utvikle åndelig styrke og avsløre djevelens bedrag.
- 26 Tiendens velsignelser**
Fem medlemmer bærer det vitnesbyrd de har fått ved å betale tiende.
- 30 Skap Kristus-sentrerte påsketradisjoner**
Av Diane L. Mangum
Forsoningen står helt sentralt i påsken. Gode tradisjoner vil hjelpe oss å fokusere på denne gaven fra Frelseren.

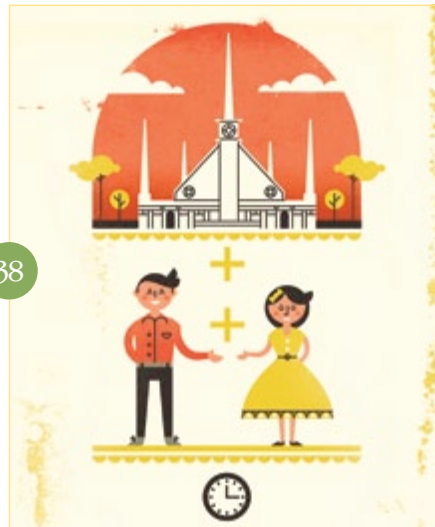
AVDELINGER

- 8 Notater fra oktoberkonferansen**
- 33 Undervise i Til styrke for ungdom: Familiers betydning**
- 34 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 80 Til vi ses igjen: Redningen i minefeltet**
Av Russell Westergard

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon: Cody Bell. Siste omslagsside: Fotoillustrasjon: Craig Dimond. Annen omslagsside: Foto av Heceta Head fyrårn i Oregon, USA: Royce Bair © Getty Images.

UNGE VOKSNE

38

- 38 Den riktige tiden å gifte seg på**
Av Alissa Strong
Når det er riktig person og riktig sted, er det riktig tid.

*Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.
Tips: Ikke gyng båten.*

48

UNGDOM

- 42 Rett på sak**
- 44 Hva skjer når vi dør?**
Har du spørsmål om åndeverdenen eller oppstandelsen? Her er noen svar.
- 48 Ikke bruk masker**
Av eldste Quentin L. Cook
Rettferdige mennesker behøver ikke bruke maske for å skjule sin identitet.
- 51 Min bror trodde på meg**
Av David Dickson
Hvis Dan hadde gjort narr av meg, ville han ha sørget for at jeg aldri mer ville synge, kanskje resten av mitt liv.
- 52 Til styrke for ungdom: Jeg har et vitnesbyrd om familien**
Av Ann M. Dibb
- 54 Skjulte farer**
Av Joshua J. Perkey
Budene begrenser ikke vår handlingsfrihet – de gir oss vår beste mulighet til lykke og fremgang.
- 57 Fra misjonsmarken: Rørt av et vitnesbyrd**
Av Michael Harken

BARN

70

- 58 På vei vestover: Der Mormons bok ble utgitt**
Av Jan Pinborough
- 60 Rics nye bok**
Av Laura Byrd
Hva kunne Ric gjøre for å hjelpe søster Bird, hvis hender verket når hun prøvde å holde Skriftene?
- 62 Megans lam**
Av Julina K. Mills
Megan finner en kreativ måte å ta vare på lammene sine og utvikle et vennskap på.
- 64 Et spesielt vitne: Hvorfor er Jesus Kristus så viktig for oss?**
Av eldste Dallin H. Oaks
- 65 Fordi han lever**
Av Marivic Pasigay og Marissa Widdison
Watoy får anledning til å bære sitt vitnesbyrd om Jesus Kristus for sin lærer på skolen.
- 66 Bring Primær hjem: Jesus Kristus er vår Frelser**
- 68 Bilder av påske**
Tell ned til påske med dette puslespillet.
- 70 For små barn**
- 81 Portrett av en profet: John Taylor**

MARS 2013 ÅRG. 77 NR. 3
LIAHONA 10783 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon
Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner
Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson
Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Produksjonsassistent: Melissa Zenteno
Writing and Editing Team: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen
Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavrett: Collette Nebeker Aune
Produksjonssjef: Jane Ann Peters
Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygis, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty
Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick
Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik
Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org
Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:
Ole Podhorny
Vestbrynet 13
1519 MOSS
Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.
Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2013 Vol. 77 No. 3. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er noen få eksempler.

FOTOILLUSTRASJON: CODY BEL © RFI

“Guds ords kraft,” side 22: Vurder å lese “Ordetes hellighet”, en del av artikkelen, sammen med familien og snakke om hvordan Skriftene kan være vår jernstang. Be familiemedlemmene fortelle om en opplevelse hvor de følte Skriftenes kraft. For yngre barn kan du isteden fortelle en inspirerende historie fra Skriftene. Vurder å presentere eldste Tehs utfordring om å studere Skriftene daglig.

“Hva skjer når vi dør?” side 44: Vurder å snakke om spørsmålene som er oppført i artikkelen, og de velsignelser som kommer av å vite at døden ikke er slutten på vår

eksistens. Du kan gjerne spørre hvordan denne kunnskapen gjør hver av våre beslutninger viktige. Rundt av med å bære vitnesbyrd om frelsesplanen.

“Megans lam,” side 62: Les historien om Megan og hennes lam, og snakk om hvorfor Megan var så glad på slutten. Du kan også gjerne lese Mosiah 2:17-18 og snakke om de velsignelser vi mottar ved å utføre tjeneste for andre. Vurder å snakke om hvordan familiemedlemmene kan tjene hverandre og andre rundt seg. Dere kan avslutte med å syng en sang om tjeneste, for eksempel “Villig hjelper jeg” (*Barnas sangbok*, 71).

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Aktivisering, 7, 80

Barneoppdragelse, 10

Død, 44

Ekteskap, 38

Familie, 9, 10, 33, 34, 38, 51, 52

Forsoning, 16, 30

Fred, 4

Generalkonferanse, 8

Glede, 8

Handlefrihet, 16

Inspirasjon, 36

Integritet, 48

Jesus Kristus, 16, 64, 65, 66, 68, 70, 73

Lydighet, 16, 36, 54

Medier, 48

Misjonærarbeid, 34, 57

Mormons bok, 22, 58

Oppstandelsen, 30, 44

Pornografi, 48

Påske, 30, 68, 70, 73

Selvhjulpenhet, 20

Skriftstudium, 22

Standhaftighet, 10

Talenter, 51

Taylor, John, 81

Tiende, 26, 35, 37

Tjeneste, 36, 62

Undervisning, 33

Velsignelser, 26, 35

Vennlighet, 60

Vennskap, 62

Vitnesbyrd, 65

Ånde verden, 44

Av president
Thomas S. Monson

Ti, VÆR STILLE!

En dag for noen år siden etter at jeg hadde tatt meg av saker på kontoret, følte jeg meg sterkt tilskyndet til å besøke en eldre enke som var pasient ved et pleiehjem i Salt Lake City. Jeg kjørte straks dit.

Da jeg kom til rommet hennes, fant jeg det tomt. Jeg spurte en av de ansatte hvor hun var, og ble vist til et stort oppholdsrom. Der fant jeg denne gode enken i samtale med sin søster og en annen venninne. Vi hadde en hyggelig samtale.

Mens vi snakket, kom en mann inn døren for å hente en boks mineralvann i brusautomaten. Han kikket på meg og sa: “Men, er ikke du Tom Monson?”

“Jo,” svarte jeg. “Og du ser ut som en Hemingway.”

Han bekreftet at han var Stephen Hemingway, sønn av Alfred Eugene Hemingway som hadde vært min rådgiver da jeg var biskop for mange år siden, og som jeg kalte Gene. Stephen fortalte meg at hans far var der på det samme hjemmet og lå for døden. Gene hadde sagt mitt navn, og familien hadde ønsket å kontakte meg, men hadde ikke funnet noe telefonnummer til meg.

Jeg avsluttet samtalen, sa takk for meg, og gikk så sammen med Stephen til rommet til

min tidligere rådgiver, hvor også andre av hans barn var samlet. Hans hustru var gått bort noen år tidligere. Familiemedlemmene betraktet det at jeg traff Stephen i oppholdsrommet som svar fra vår himmelske Fader på deres sterke ønske om at jeg skulle besøke deres far før han døde, og besvare hans anmodning. Jeg følte også at dette var tilfellet, for hvis ikke Stephen hadde kommet inn i rommet hvor jeg satt og pratet akkurat på det tidspunktet han kom, ville jeg ikke engang ha visst at Gene var der.

Vi ga ham en velsignelse. Det rådet en frendens ånd. Vi pratet litt hyggelig sammen, og så gikk jeg.

Neste morgen fikk jeg en telefon med beskjed om at Gene Hemingway hadde gått bort – bare 20 minutter etter at han hadde mottatt velsignelsen fra sin sønn og meg.

Jeg holdt en stille bønn med takk til min himmelske Fader for at hans veiledning og innflytelse hadde fått meg til å besøke pleiehjemmet og ført meg til min kjære venn, Alfred Eugene Hemingway.

Jeg liker å tenke at Gene Hemingways tanker den kvelden – mens vi gledet oss over Åndens innflytelse, deltok i ydmyk bønn og uttalte en prestedømsvelsignelse – var som ordene i salmen “Mester, se uværet truer”:

*På livets stormende vover,
Frelser, forlat meg ei!
Og når reisen for meg da er over,
jeg salig må møte deg!*

Jeg er fremdeles glad i den salmen og vitner om den trøst den gir:

*Allting i himmel og alt på jord,
ja, engler og djevlr må lyde hans ord.
Er han med i båtene, stol da på
de kan ei i sjø eller storm forgå.
Og havet, vinden han byde vil:
Ti, vær stille!¹*

Gjennom tårer og prøvelser, gjennom frykt og sorg, gjennom hjertesorg og ensomhet etter å ha mistet sine kjære, har vi forsikringen om at livet er evigvarende. Vår Herre og Frelser er det levende vitne om at det er slik.² Hans ord i Den hellige skrift er tilstrekkelig: "Hold opp, og kjenn at jeg er Gud!" (Salmene 46:10). Jeg vitner om denne sannheten. ■

NOTER

1. "Mester, se uværet truer," *Salmer*, nr. 81.
2. Se Richard L. Evans, "So Let Us Live to Live Forever," *New Era*, juli 1971, 18.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

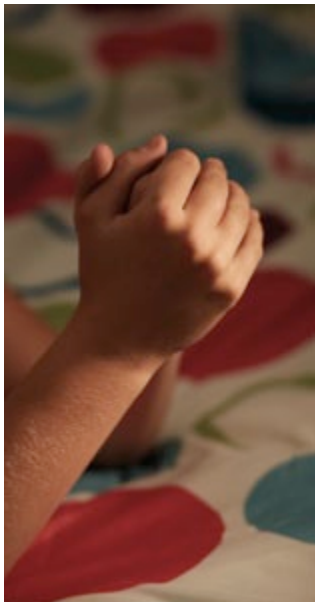
Dette budskapet kan trøste dem som har mistet en av sine nærmeste, eller dem som strever med en prøvelse. I tillegg til president Monsons budskap, kan du vurdere å presentere ett av følgende skriftsteder, basert på behovene til dem du underviser: Job 19:25-26; 1 Korinterbrev 15:19-22; Mosiah 24:13-15; Lære og pakter 122:7-9. Hvis du blir tilskyndet til det, kan du vitne om den fred Frelseren har gitt deg i dine prøvelser.

Vær så snill å helbrede mitt hjerte

Av Kelsey LeDoux

På årsdagen for min brors død tenkte jeg på min tid siden han døde. Jeg husket ikke bare den ekstreme smerten jeg følte, men også de velsignelser Gud ga meg.

Jeg har aldri forstått hvordan noen kunne si at det kan bringe velsignelser når en av de nærmeste dør.

Jeg kunne ikke forstå hvordan det var mulig at jeg kunne føle glede og takknemlighet for noe som såret meg så dypt. Det var imidlertid én natt som forandret mitt perspektiv fullstendig.

Jeg våknet opp midt på natten med det tyngste hjertet jeg noen gang hadde hatt. Smerten var kvelende. Jeg falt på ned kne og gråt en bønn til min himmelske Fader. Hele mitt liv hadde jeg hadde lært om forsoningen og Jesu Kristi mirakuløse helbredende

kraft. Nå ble min tro satt på prøve. Trodde jeg egentlig? Jeg ba min Fader i himmelen om å være så snill å helbrede mitt hjerte. Smerten var for stor til at jeg kunne takle den alene.

Da strømmet en følelse av fred, trøst og kjærlighet gjennom hele kroppen min. Jeg følte det som om Gud hadde lagt armene rundt meg og beskyttet meg mot den intense smerten jeg hadde følt. Jeg savnet fremdeles broren min, men jeg var i stand til å se med andre øyne. Det var så mye for meg å lære av denne erfaringen.

Jeg vet at Herrens kjærlighet og fred er tilgjengelig. Vi trenger bare å ta del i den.

Kelsey LeDoux, Minnesota, USA.

Velg å være stille

President Monson sier at når vi er stille og ærbødige, kan vi føle fred og få et sterkere vitnesbyrd om vår himmelske Fader. Den hellige ånd kan lettere tilskynde oss til hvordan vi kan hjelpe andre.

Hvilke av barna nedenfor er stille?

Skriv ned eller snakk med foreldrene dine om en måte du kan være stille på. Ta deg så tid denne uken til å prøve den. Når du har gjort det, kan du skrive i dagboken din om følelser og tilskyndelser du fikk.

Studér dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt liv. Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Aktivisering

Vår profet, president Thomas S. Monson har oppfordret oss til å “strekke oss ut for å redde dem som trenger vår hjelp og løfte dem opp på en høyere og bedre vei... Det er Herrens verk, og når vi går Herrens ærend, har vi krav på Herrens hjelp.”¹

For mange år siden besøkte LaVene Call og hennes besøkende lærerinnerledsager en mindre aktiv søster. De banket på døren og fant en ung mor i badekåpe. Hun så syk ut, men de skjønnte snart at problemet var alkohol. De besøkende lærerinnene satte seg ned og snakket med den vanskeligstilte unge moren.

Da de hadde gått, sa de: “Hun er et Guds barn. Vi har et ansvar for å hjelpe henne.” Så de besøkte henne ofte. Hver gang kunne de se og føle en forandring til det bedre. De spurte om søsteren ville komme til Hjelpeforeningen. Selv om det var motvillig, deltok hun til slutt regelmessig. Etter oppmuntring begynte hun og hennes mann og datter å gå i kirken. Mannen følte Den hellige ånd. Han sa: “Jeg kommer til å gjøre det biskopen foreslår.” Nå er de aktive i Kirken og har blitt beseglet i templet.²

Fra Skriftene

3 Nephi 18:32; Lære og pakter 84:106; 138:56

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Et hellig kall til å tjene,” *Liahona*, mai 2005, 55, 56.
2. Brev til Hjelpeforeningens generalpresidentskap fra datteren til LaVene Call.
3. Brigham Young, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 107.
4. Eliza R. Snow, i *Døtre i mitt rike*, 83.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Å hjelpe dem som har gått seg vill til å komme tilbake til Jesu Kristi evangelium, har alltid vært en del av å være en siste-dagers-hellig og medlem av Hjelpeforeningen. President Brigham Young (1801-77) sa: “La oss ha medlidenskap med hverandre, ... og la dem som kan se, lede de blinde helt til de kan se veien selv.”³

Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens andre generalpresident, anerkjente takknemlig innsatsen til søstrene i Ogden i Utah for å styrke hverandre. “Jeg er klar over at det ytes mange bidrag [i form av tjeneste] som aldri blir bokført,” sa hun. Men idet hun visste at en himmelsk opptegnelse føres over søstrenes arbeid når de strekker seg ut til dem hvis hjerter har blitt kalde, sa hun: “President Joseph Smith sa at denne forening ble organisert for å frelse sjeler. ... En annen bok blir ført om deres tro, deres gode gjerninger og deres ord. ... Ingenting blir glemt.”⁴

Hva kan jeg gjøre?

1. Føler jeg meg trygg på å be en mindre aktiv søster delta på et møte i Hjelpeforeningen sammen med meg?
2. Føler søstrene jeg våker over, seg komfortable med å stille meg spørsmål om evangeliet?

NOTATER FRA OKTOBERKONFERANSEN

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, ... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i oktober 2012, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige numre) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Nyt øyeblikket

Min hustru Harriet og jeg elsker å sykle. Det er flott å komme seg ut og nyte naturens skjønnhet. Vi har visse ruter vi liker å sykle, men vi er ikke så opptatt av hvor langt eller hvor fort vi sykler sammenlignet med andre syklistere.

IBlant syns jeg imidlertid vi kunne vært litt mer kappelystne. Jeg tror til og med vi kunne ha fått en bedre tid eller syklet i høyere hastighet om vi bare presset oss litt mer. Og noen ganger kan jeg til og med gjøre den store tabben å nevne denne tanken for min fantastiske hustru.

Hennes typiske reaksjon på mine forslag av denne art er alltid svært vennlig, svært klar og svært direkte. Hun smiler og sier: “Dieter, det er ikke en konkurranse, men en reise. Nyt øyeblikket.”

Hun har så rett!

Noen ganger i livet blir vi så fokusert på mållinjen at vi ikke klarer å finne glede på veien. Jeg drar ikke på

sykkeltur med min hustru fordi jeg gleder meg til å bli ferdig. Jeg gjør det fordi opplevelsen av å være sammen med henne er god og hyggelig.

Virker det ikke tåpelig å spolere gode og gledelige opplevelser fordi vi stadig ser frem til øyeblikket da de vil ta slutt?

Lytter vi til vakker musikk mens vi venter på at den siste noten toner ut, før vi tillater oss å virkelig nyte den? Nei, vi lytter og føler variasjoner i melodi, rytme og harmoni gjennom hele komposisjonen.

Holder vi våre bønner med bare “amen” eller slutten i tankene? Naturligvis ikke. Vi ber for å være nær vår himmelske Fader, for å motta hans Ånd og føle hans kjærlighet.

Vi skulle ikke vente med å være lykkelige til vi når et fremtidig tidspunkt, bare for å oppdage at lykke allerede var tilgjengelig – hele tiden! Det er ikke meningen at vi bare skal verdsette livet i ettertid. “Dette

er dagen som Herren har gjort ... ,” skrev salmisten. “La oss fryde oss og glede oss på den.” [Salmene 118:24.]

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Om anger og forsetter,” Liahona, nov. 2012, 23-24.

Spørsmål til ettertanke

- Hvordan kan du glede deg over reisen gjennom livet?
- Hvordan kan du bringe glede til andre rundt deg?
- Hva er forholdet mellom takknemlighet og glede?

Vurder å skrive dine tanker i dagboken din eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: *Tro mot pakten* (2004), “Jesu Kristi forsoning,” 73-79; “Gratitude,” “Happiness,” og “Repentance” i *Gospel Topics* på LDS.org; Richard G. Scott, “Finn glede i livet,” *Ensign*, juli 1996, 25.

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

Trekk paralleller: Ekteskap og familie

Noen av de viktigste emnene blir tatt opp av mer enn én taler på generalkonferansen. Her er det fire talere sa om ekteskap og familie. Prøv å finne andre paralleller mens du studerer konferansetaler.

- “Sammenføyningen av en mann og en kvinne slik at de er juridisk og lovmessig gift, er ikke bare forberedelse til at fremtidige generasjoner skal arve jorden, men det bringer også den største glede og tilfredshet som finnes i dette jordelivet.”¹ – Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum
- “Barn trenger den emosjonelle og personlige styrke som kommer av å bli oppdratt av to foreldre som er forenet i sitt ekteskap og sine mål.”² – Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum

- “Grunnlaget for vennlighet og høflighet begynner i våre hjem. Det er ikke overraskende at den offentlige debatt har forfalt i takt med nedbrytningen av familien.”³ – Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum
- “Vi har mye å gjøre for å styrke ekteskapet i samfunn som i økende grad bagatelliserer dets betydning og avviser dets hensikt.”⁴ – Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum

NOTER

1. L. Tom Perry, “Bli gode foreldre,” *Liahona*, nov. 2012, 27.
2. Dallin H. Oaks, “Beskytt barna,” *Liahona*, nov. 2012, 45.
3. Quentin L. Cook, “Har dere denne følelsen nå?” *Liahona*, nov. 2012, 7.
4. D. Todd Christofferson “Brødre, vi har arbeid å gjøre” *Liahona*, nov. 2012, 49.

HVA BETYR DET Å VÆRE EN KRISTEN?

1. “En kristen har tro på den Herre Jesus Kristus...”
2. “En kristen tror at ved [Guds] nåde kan vi omvende oss, tilgi andre, holde budene og arve evig liv.
3. “Ordet *kristen* indikerer at vi påtar oss Kristi navn. Vi gjør dette ved å bli døpt og motta Den hellige ånd.
4. “En kristen vet at ... Guds profeter alltid [har] vitnet om Jesus Kristus. ”

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, “Vær en mer kristen kristen,” *Liahona*, nov. 2012, 90.

Et profetisk løfte

“Frelseren kan tørke bort våre tårer av anger og fjerne byrden av våre synder. Hans forsoning lar oss legge fortiden bak oss og gå videre med rene hender, et rent hjerte og en beslutning om å gjøre det bedre og bli bedre.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Om anger og forsetter,” *Liahona*, nov. 2012, 24.

OPPDRA standhaftige barn

Hvor godt barn reagerer på tilbakeslag, avhenger i stor grad av hvor godt deres foreldre har hjulpet dem å utvikle de holdninger og ferdigheter som utgjør standhaftighet.

Av Lyle J. Burrup
Kirkens familiekontor

Livet er fullt av prøvelser. Herren sier at han har valgt oss “i lidelsens ovn” (Jesaja 48:10), at vi vil bli “prøvet likesom Abraham” (L&p 101:4) og at motgang vil “gi [oss] erfaring og være til [vårt] gode” (L&p 122:7). Dette høres ganske skremmende ut. Vi kan undres: Kan vi føle glede og fred midt i prøvelser? Skriftene lærer oss at vi kan (se 2 Korinterbrev 12:10; Hebreerne 5:7-8; L&p 127:2).

Mens jeg var rådgiver for misjonærer på opplæringscenteret for misjonærer (MTC) i Provo i Utah, la jeg merke til at den vanligste årsaken til emosjonelle problemer var mangel på standhaftighet. Når en intelligent, talentfull misjonær som ikke tidligere hadde hatt psykiske problemer, med ett begynte å slite, lurte prestedømsledere og andre ofte på hvorfor. I mange tilfeller hadde misjonæren bare ikke lært å takle utfordringer på en god måte. Foreldre kan hjelpe sine barn å unngå slike problemer ved å undervise i prinsipper som fremmer større standhaftighet.

Holdninger for standhaftighet

Den opprinnelige definisjonen av ordet *standhaftighet* hadde å gjøre med et materiales evne til å gjenoppta sin form eller stilling etter å ha blitt bøyd, strukket eller komprimert. I dag bruker vi

vanligvis ordet til å beskrive vår evne til å reise oss etter motgang.

Vi vet to ting om motgang og standhaftighet: For det første: “Det finnes motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11). For det annet: Å oppnå noe av stor verdi krever ofte store ofre.

Når barn blir standhaftige, forstår og godtar de disse kjensgjerningene. De ser livet som utfordrende og stadig skiftende, men de tror at de kan takle disse utfordringene og forandringene. De ser på feil og svakheter som muligheter til å lære, og de aksepterer at de kanskje må tape før de kan vinne.

Etter hvert som barn utvikler standhaftighet, tror de at de kan påvirke og til og med kontrollere utfallet i sitt liv gjennom innsats, forestillingsevne, kunnskap og ferdigheter. Med denne holdningen fokuserer de på

hva de *kan* gjøre, istedenfor på hva som er utenfor deres kontroll.

Et annet kjennetegn på standhaftighet er å se stor hensikt med og mening i

livet og i mennesker. En følelse av hensikt vil hjelpe våre barn å unngå å gi opp, til tross for tilbakeslag og press til å gjøre det. Hvis våre barn blir mer standhaftige, vil de utvikle dype verdier som styrer dem: kjærlighet, dyd, integritet, ærlighet, arbeidsmoral og tro på Gud. De vil engasjere seg i det som skjer rundt dem, og velge å

Lærdommer om standhaftighet fra barndommen

Da jeg var barn, lærte mange voksne i livet mitt – foreldre, naboer, lærere og ledere i Kirken – meg og min bror og mine søstre følgende lærdommer. Disse fem prinsippene kan være nyttige for dine barn:

1. *Betal prisen for privilegier.*

Jeg visste at frihet til å leke med mine venner i de kommende dagene, var avhengig av om jeg kom hjem i tide eller ikke.

2. *Innhøstningsloven.*

Hvis jeg ønsket penger, måtte jeg levere avisene på min rute og motta pengene hver måned.

3. *Personlig ansvar og ansvarlighet.*

Jeg måtte gjøre mine egne lekser, naturfagprosjekter og gjøre meg fortjent til ferdighetsmerker.

4. *Gjenopprettelsens lov.*

Jeg kunne gjøre opp for dårlig oppførsel ved å be om unnskyldning og rette opp i det gale. Mor og far foreslo noen ganger at jeg kunne gjøre ekstra arbeidsoppgaver, for eksempel luke ugress.

5. *Lære av feil.*

Hvis jeg hadde redd sengen dårlig, ikke vasket opp ordentlig eller ikke luket bra, måtte jeg gjøre disse oppgavene om igjen til det ble riktig.

—Lyle J. Burrup

forplikte seg til verdier, snarere enn å føle seg fremmedgjort og unngå kamp.

Evangeliet lærer oss, og forsterker, disse verdiene og oppfatningene.

Perfeksjonisme undergraver standhaftighet

En ting som hindrer utviklingen av standhaftighet, er en misforståelse av befalingen om å være fullkommen (se Matteus 5:48). Denne misforståelsen er den vanligste faktoren jeg har sett undergrave standhaftighet i nye misjonærer. De ønsker å være fullkomne i alt fordi de elsker vår himmelske Fader og Jesus Kristus og ikke ønsker å skuffe dem. De forstår imidlertid ikke at Herren virker gjennom svake, enkle tjenere (se L&P 1:19-23), og at å strebe etter å være fullkommen ikke betyr at vi aldri gjør feil, men snarere at vi blir fullt utviklet eller fullendte gjennom Kristi forsoning når vi gjør vårt ytterste for å følge ham (se Matteus 5:48, fotnote *b*).

Denne misforståelsen kan også stamme fra det samfunnet lærer våre unge: At deres verdi avhenger av talent og prestasjoner. I skoler og lokalsamfunn, og noen ganger også i kirken eller hjemme, ser ungdom sine jevnaldrende få aksept, beundring, anerkjennelse og ros for å være dyktige i noe. Så de prøver å måle seg med dem. Når de gjør det, begynner de å frykte nederlag og feil. De velger hva de vil gjøre basert på hvor flinke de tror de vil være. De nøler når de ikke føler seg trygge. De bekymrer seg for hva andre vil tenke hvis de gjør feil. De frykter tap av anerkjennelse. De ser på sine resultater som målet på deres verdi. Deres perfeksjonisme blir en hard slavedriver, og den sliter ned deres standhaftighet.

For eksempel, ettersom misjonærer på MTC ikke kan velge hva de skal gjøre eller ikke gjøre som en del av sin opplæring, gjør de feil når de lærer å snakke et nytt språk, undervise i evangeliet og utføre andre misjonæroppgaver. De gjør disse feilene foran fremmede, og hvis de ikke har oppnådd en viss standhaftighet, blir de stresset og overveldet.

Hjelp barna å utvikle standhaftighet

Hvordan hjelper vi så våre barn å utvikle standhaftighet? Vår Fader i himmelen gir modellen. Han behandler oss med stor kjærlighet og respekt, også når vi gjør feil. Han minner oss på våre muligheter (se Moses 1:39) og vår store verdi (se L&p 18:10), som er basert på vår identitet som hans sønn eller datter. Han gir oss lover, slik at vi vet hva han forventer (se L&p 107:84), lar oss ta valg (se 2 Nephi 2:15-16) og respekterer våre valg (se L&p 130:20). Han åpner for læring og undervisning for å rette feil (se L&p 1:25-26), og for omvendelse og vederlag for å korrigere synd (se L&p 1:27-28).

Her er noen anbefalinger for hvordan vi kan anvende disse prinsippene i vårt hjem:

- Be om å forstå barnas sterke sider og hvordan du kan hjelpe dem med deres svakheter.
- Vær tålmodig og innse at barn trenger tid til å utvikle standhaftighet.
- Bestreb deg på å forstå at feil og nederlag er muligheter til å lære.
- La naturlige, logiske konsekvenser sørge for disiplineringen.

Etter hvert som barn utvikler standhaftighet, tror de at de kan påvirke utfall i sitt liv gjennom innsats, forestillingsevne, kunnskap og ferdigheter. De fokuserer på hva de kan gjøre, istedenfor på hva som er utenfor deres kontroll.

- Respekter barns beslutninger, selv om deres dårlige valg fører til tapte privilegier.
- Avstå fra å irettesette barn for å bryte reglene.
- Motvirk ikke innsats ved å kritisere hardt.
- Istedenfor å gi ros for resultatet, skulle du oppmuntre og rose innsats.
- “Ros dine barn mer enn du irettesetter dem. Ros dem selv for de minste prestasjoner” (president Ezra Taft Benson [1899-1994], “Kvinnens ærefulle plass,” *Lys over Norge*, april 1982, 191).

Når vi ydmykt utfører det krevende arbeidet med å oppdra standhaftige barn, vil Herren velsigne oss med den veiledning og inspirasjon vi trenger for å hjelpe dem å få den emosjonelle og åndelige styrke til å takle livets utfordringer. ■

Anbefalinger for å oppdra dyktige, standhaftige barn

Selv om barneoppdragelse krever en personlig tilnærming til hvert barn, synes noen prinsipper å være nesten universelle. Følgende prinsipper har vist seg effektive.

I stedet for å gjøre dette ...

Sett tilfeldige eller vilkårlige regler og konsekvenser.

La barna unngå konsekvensene av sine valg.

Gi mest irettesettelse.

Være vilkårlig og inkonsekvent med hensyn til å kreve lydighet.

Rose bare resultatene.

Sender meldingen til barna om at deres egenverd avhenger av resultater.

Snakk og omtale av nederlag eller suksess som om de er koblet til flaks eller talent.

Prøve å løse barnas problemer ved å gi dem alle svarene.

Få barn til å føle seg dumme ved å kritisere dem, deres innsats og deres prestasjoner.

gjør dette ...	og få dette resultatet ...
<p>Diskuter regler og sett logiske konsekvenser som er rimelige, knyttet til adferden, og viser respekt for både foreldre og barn.</p>	<p>Barna vet hva de kan forvente, og de lærer at valg har konsekvenser.</p>
 <p>La barna oppleve naturlige og logiske konsekvenser av sine valg.</p>	<p>Barna lærer ansvarlighet og ansvar for sine valg.</p>
<p>Gi mest ros. Feire små skritt i riktig retning.</p>	<p>Barna lærer hva foreldrene ønsker. De føler seg oppmuntret, verdifulle og verdsatt.</p>
<p>Konsekvent tilby attraktive belønninger for handlinger og adferd du ønsker å forsterke.</p>	<p>Barna lærer at de ikke trenger å ønske å gjøre vanskelige ting, de må bare gjøre dem.</p>
<p>Rose for innsatsen uavhengig av resultatet.</p>	<p>Barna føler seg oppmuntret, trygge og mer villige til å ta utfordringer.</p>
<p>Forteller barna at de i seg selv har stor verdi fordi de er sønner eller døtre av Gud og har guddommelige muligheter.</p>	<p>Egenverd vil være knyttet til barnets evige muligheter i stedet for midlertidig suksess eller fiasko.</p>
<p>Definere nederlag som noe midlertidig og en mulighet til å lære. Definere suksess som et produkt av hardt arbeid og offer.</p>	<p>Barna blir mindre mismodige av eller redde for tilbakeslag, og er mer villige til å være iherdige.</p>
<p>Hjelp barn (1) å finne ut hva som skjedde, (2) å analysere hva som bidro til utfallet og (3) å finne ut hva de kan gjøre for å unngå dette problemet neste gang.</p>	<p>Barn som utvikler en oppfatning av at de kan, vil møte og løse sine problemer, og vil se at de har kontroll over livet og kan overvinne utfordringer.</p>
<p>Lytte og være støttende og oppmuntrende slik at barna vil ønske å komme til deg igjen for å få hjelp.</p>	<p>Barna føler seg mer komfortable med å snakke om sine feil og problemer med deg.</p>

Av eldste D. Todd
Christofferson

i De tolv
apostlers quorum

Du er fri

Det Gud krever, er den hengivenhet som Jesus viste.

Evangeliet, sa president Gordon B. Hinckley (1910-2008), “er en plan for frihet som gir disiplin til lyster og veiledning for adferd.”¹ Denne planen plasserer oss på en vei til økt kunnskap og kapasitet, økt nåde og lys. Det er friheten til å bli det du kan og burde være. Men for at din frihet skal være komplett, må du være villig til å gi bort alle dine synder (se Alma 22:18), din egenrådighet, dine avholdte, men usunne vaner, kanskje til og med noen gode ting som forstyrrer det som Gud ser er viktig for deg.

Mesterens røst

Min tante Adena Nell Gourley fortalte om en opplevelse for mange år siden sammen med sin far – min bestefar, Helge V. Swenson, nå avdød – som illustrerer hva jeg mener. Hun fortalte:

“Min datter og jeg var på besøk i mine foreldres hjem. Omtrent ved solnedgang spurte mor om vi ønsket å gå ut på verandaen på baksiden og se far kalle på sine

[fem] sauer for å bringe dem inn i ly for natten. Far ... er stavspatriark og ... personifiseringen av alt som er godt og mildt og sant i en Guds mann.

Far gikk til den ene siden av jordet og ropte: ‘Kom an.’ Umiddelbart, uten engang å stoppe for å ta en munnfull av den maten de var kommet for, vendte alle fem hodene seg i hans retning, og deretter løp [sauene] til de kom til hans side og fikk sitt klapp på hodet.

Min lille datter sa: ‘Å, bestemor, hvordan får bestefar dem til å gjøre det?’

Min mor svarte: ‘Sauene kjenner igjen stemmen hans, og de er glad i ham.’ Nå må jeg tilstå at det var fem sauer på jordet, og fem hoder løftet seg da han ropte, men bare fire løp til far. Lengst borte, helt i enden av jordet, sto en stor søye og så rett på far. Far ropte på henne: ‘Kom an.’ Hun gjorde en bevegelse som for å begynne å løpe, men kom ikke. Da begynte far å gå over jordet mens han ropte: ‘Kom an. Du er ikke bundet.’ De fire andre sauene fulgte rett bak ham.

Da forklarte mor at noen få uker før dette hadde en bekjent av dem kommet med søyen og gitt den til far og forklart at han ikke lenger ønsket den i sin egen flokk. Mannen hadde sagt at den var vill og egen-sindig og alltid ledet de andre sauene hans gjennom gjerder og forårsaket så mange problemer at han ønsket å bli kvitt den. Far tok med glede imot sauene, og i noen dager bandt han den fast ute på jordet så den ikke skulle gå sin vei. Så lærte han den tålmodig å bli glad i ham og de andre sauene. Så, da den følte seg tryggere i sitt nye hjem, la far et kort tau rundt halsen på den, men uten å feste det.

Mens mor forklarte dette for oss, hadde far og hans sauer nesten nådd [etternøleren] i enden av jordet, og gjennom stillheten hørte vi ham rope igjen: 'Kom an. Du er ikke bundet fast lenger. Du er fri.'

Jeg følte tårene svi i øynene da jeg så [sauene] gå til fars side. Så, med hans kjærlige hånd på hodet hennes, snudde han og alle medlemmene av hans lille flokk og gikk tilbake mot oss igjen.

Jeg tenkte på hvordan noen av oss, som alle er Guds sauer, er bundet og ufrie på grunn av våre synder i verden. Der jeg sto på verandaen, takket jeg stille min himmelske Fader for at det finnes sanne underhyrder og lærere som er tålmodige og snille og villig lærer oss om kjærlighet og lydighet og tilbyr oss trygghet og frihet i flokken, slik at selv om vi kanskje er langt fra ly, vil vi gjenkjenne Mesterens stemme når han kaller: 'Kom an. Nå er du fri.'²

Det er spennende å innse at vi kan utvide vår frihet ved å bli mer lydige.

Det er spennende å innse at vi kan utvide vår frihet ved å bli mer lydige.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: "Vi er ikke lydige fordi vi er blinde, vi er lydige fordi vi kan se."³

Vårt valg i dette livet er ikke om vi vil eller ikke vil bli utsatt for en aller annen makt. Vårt valg er hvilken myndighet vi vil gi vår lydighet til – Guds eller Satans. Som Lehi uttalte, er det et valg mellom frihet og fangenskap (se 2 Nephi 2:27). Hvis det ikke er det ene, er det nødvendigvis det andre.

Når vi underkaster oss Gud og hans rett til å styre og regjere over oss, gir det andre velsignelser. Blant de fremste er den tro og frimodighet som lar oss oppleve fred i livet. Herren sa til Josva:

"Ingen skal kunne stå seg mot deg alle ditt livs dager. Likesom jeg var med Moses, vil jeg være med deg. Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg...

Vær du bare riktig frimodig og sterk, så du legger vinn på å gjøre etter hele den loven som Moses, min tjener, lærte deg! Vik ikke av fra den, verken til høyre eller til venstre, så du kan gå klokt frem i alt det du tar deg fore" (Josva 1:5, 7).

"Jeg har overvunnet verden"

Hvis vi også "legger vinn på å gjøre etter hele ... loven" vil også vi ha tillit til at Gud er med oss slik han var med Moses. Som salmisten vil vi være i stand til å si: "Til Gud setter jeg min lit, jeg frykter ikke. Hva skulle et menneske kunne gjøre meg?" (Salmene

56:11). Har han ikke lovet: "I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden" (Johannes 16:33)?

For mange år siden presiderte jeg i et Kirkens disiplinær-råd. Mannen hvis synder var gjenstand for rådet, satt foran oss og fortalte noe av sin historie. Hans synder var virkelig alvorlige, men han hadde også blitt alvorlig syndet mot. Mens vi behandlet saken, ble min sjel urolig, og jeg ba meg unnskyldt for å tenke og be om det alene før jeg sluttet meg til rådet igjen.

Jeg sto foran en stol på kontoret mitt og bønnfalt Herren om å hjelpe meg å forstå hvordan den slags ondskap kunne ha blitt begått. Jeg så ikke, men snarere følte, en enorm avgrunn med et dekke over. Ett hjørne av dekket ble løftet litt bare et øyeblikk, og jeg fornemmet i avgrunnen hvilken enorm ondskap som finnes i denne verden. Den var større enn jeg virkelig kunne forstå. Jeg ble overveldet. Jeg falt sammen i stolen bak meg. Opplevelsen syntes å ta pusten fra meg. Jeg gråt stille: "Hvordan kan vi noen gang håpe på å overvinne en slik ondskap? Hvordan kan vi overleve noe så mørkt og overveldende?"

I det øyeblikket kom disse ordene til mitt sinn: "Vær frimodige! Jeg har overvunnet verden" (Johannes 16:33). Sjelden har jeg følt en slik fred sidestilt med det ondes realitet. Jeg følte en dypere forståelse for intensiteten av Frelserens lidelse og fikk en bedre, om enn skremmende, forståelse av dybden av det han måtte overvinne. Jeg følte fred for mannen som sto foran oss for å dømmes, idet jeg visste at han hadde en Forløser, hvis nåde var tilstrekkelig til å rense ham og også reparere den urett han hadde lidd. Jeg visste bedre at det gode vil seire på grunn av Jesus Kristus, mens vi uten ham ikke ville hatt en sjanse. Jeg følte fred, og følelsen var svært god.

Profeten Joseph Smith forsto dette da han sa: "La oss med glede gjøre alt som står i vår makt, og måtte vi så bli stående og ha full tillit til å få se Guds frelse og hans arm bli blottet" (L&p 123:17). Løftet til dem som underkaster seg

Gud, er at hans arm, hans kraft, vil bli tilkjennegitt i deres liv. Frelseren sa:

"Frykt ikke, små barn, for dere er mine, og jeg har overvunnet verden, og dere er av dem som min Fader har gitt meg.

Og ingen av dem som min Fader har gitt meg, skal gå fortapt" (L&p 50:41-42).

Å leve med denne forsikringen er en større velsignelse enn vi kanskje er i stand til å forstå. Vi vil alle – før eller senere, i et øyeblikk av truende katastrofe eller trettende forvirring, fordi vi har valgt Gud som vår veileder – være i stand til å synge med overbevisning: "Søt er den fred Guds budskap gir."⁴

Vi skulle ikke forvente fred eller frihet eller tro eller noen annen slik gave fra vårt guddommelige overhode hvis vår aksept av hans lederskap er lunken eller motstrebende. Hvis det er et ritual snarere enn reell rettferdighet, skulle vi ikke forvente belønning. En likegyldig, reservert troskap er for ham ingen troskap i det hele tatt. Vår underkastelse må være fullstendig, helhjertet og utrettelig. Det Gud krever, er den hengivenhet som Jesus viste, som ble bedt om å drikke en kalk så bitter at det overrasket til og med ham, den store Skaper (se Markus 14:33-36; L&p 19:17-18). Men han gjorde det, "Sønnens vilje blir oppslukt av Faderens vilje" (Mosiah 15:7).

Jeg gir dere mitt vitnesbyrd om at gjennom Jesus Kristus, Guds Sønn, kan vi bli ett med Gud, akkurat som Jesus ba om at vi måtte være (se Johannes 17:20-23). Måtte din troskap til dem være din ledestjerne i ditt liv for alltid. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 19. oktober 1999. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, "A Principle with Promise," *Improvement Era*, juni 1965, 521.
2. Adena Nell Swenson Gourley, "I Walked a Flowered Path" (ikke utgitt manuskript, 1995), 199-200.
3. Boyd K. Packer, "Handlefrihet og kontroll," *Lys over Norge*, okt. 1983, 117.
4. "Søt er den fred Guds budskap gir," *Salmer*, nr. 14.

ETTERLEV PRINSIPPENE
FOR

selvhjulpenhet

Av **Larry Hiller**, Kirkens tidsskrifter,
og **Kathryn H. Olson**, Kirkens velferdstjeneste

Luis Quispe fra La Paz i Bolivia ser kanskje bare på ett øye, men han har et klart perspektiv på sitt mål om å være selvhjulpen og forsørge familien. Selv om han står overfor økonomiske utfordringer og helseproblemer, er Luis trygg på sin fremtid. Han gjør alt han kan for å hjelpe seg selv, samtidig som han erkjenner sin avhengighet av sin himmelske Fader. "Jeg har lært at ingenting er umulig når du har Faderens hjelp," sier han.

Selvhjulpenhet: Et åndelig og timelig prinsipp

De siste åtte årene har denne 46-år gamle seksbarns-faren vekslet mellom jobb og studier for å bli agronom. Luis' mange år med studier innebar å reise ca 10 mil fra den lille byen Achacachi for å gå på Universidad Mayor de San Andres. Til tross for dette offeret fullførte Luis sin utdanning og er nå fokusert på sitt neste mål om å skaffe sin egen gård.

Luis er et godt eksempel på selvhjulpenhet i timelige ting, som arbeid, velferd og matvarelager. Men prinsippet om selvhjulpenhet er like mye åndelig som det er timelig. Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum har definert *selvhjulpenhet* som "å ta ansvar for vår

egen åndelige og timelige velferd og for dem som vår himmelske Fader har betrodd oss”.¹

Herren har sagt at han aldri har gitt en lov som var utelukkende timelig (se L&p 29:34-35). Kanskje befalingen om å arbeide er like mye ment for å velsigne oss åndelig som å forsørge oss fysisk (se 1 Mosebok 3:17-19).

Åndelig selvhjulpnehet

Velsignelsene ved timelig selvhjulpnehet blir spesielt tydelige i krisetider som for eksempel naturkatastrofer, arbeidsledighet eller økonomisk uro. Men åndelig selvhjulpnehet er like viktig i slike tider. De som har et solid åndelig fundament, er velsignet med fred, trygghet og større tro når de påkaller vår himmelske Fader om hjelp.

Kirkens ledere råder oss til å forberede oss til åndelige kriser. President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt:

“Vi har blitt lært å lagre ... mat, klær og, om mulig, brensel – *hjemme*...

Kan vi ikke se at det samme prinsippet også gjelder for inspirasjon og åpenbaring, problemløsning, råd og veiledning? ...

Hvis vi mister vår følelsesmessige og åndelige uavhengighet, vår selvhjulpnehet, kan vi bli like svekket, og kanskje enda mer enn om vi blir avhengige materielt sett.”²

Å gi og motta

Selvhjulpnehet skulle ikke forveksles med full uavhengighet. Tross alt er vi til syvende og sist avhengige av vår himmelske Fader for alt (se Mosiah 2:21). Vi trenger hans stadige veiledning, vern og beskyttelse.

Vi er også avhengig av hverandre. Siden vi er gitt ulike åndelige gaver, er vi forventet å dele det vi har fått med andre, slik at alle kan bli velsignet (se L&p 46:11-12). Nøkkelen er å bli selvhjulpne der vi har evnen til å gjøre det, til å tjene andre når vi kan og å la andre få velsignelsen av å tjene oss når behovet oppstår.

Jo mer selvhjulpne vi er – både åndelig og timelig – jo større blir vår evne til å utrette noe godt. Eldste Hales forklarte: “Vårt høyeste mål er å bli lik Frelseren, og vi kommer nærmere dette målet gjennom vår uselviske tjeneste for andre. Vår evne til å tjene blir større eller mindre avhengig av vår grad av selvhjulpnehet.”³

Et personlig ansvar

Luis Quispe har sett sin standhaftighet og tillit til Herren medføre timelige velsignelser som arbeid, høyere utdanning og en sterkere familie. Disse timelige gevinstene har i sin tur styrket hans tro. Han følger president Spencer W. Kimballs (1895-1985) formaning: “Ingen sann siste-dagers-hellig som er fysisk og psykisk i stand til det, vil frivillig legge ansvaret for sin egen eller sin families velferd på en annen. Under Herrens inspirasjon og ved hjelp av sin egen arbeidskraft vil han så lenge han kan, tilføre seg selv og sin familie livets åndelige og timelige nødvendigheter.”⁴ ■

NOTER

1. Robert D. Hales, “A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action,” *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (2009), 1-2.
2. Boyd K. Packer, “Å løse psykiske problemer på Herrens egen måte,” *Lys over Norge*, okt. 1978, 165.
3. Robert D. Hales, “A Gospel Vision of Welfare,” 2.
4. Spencer W. Kimball, “Velferdstjeneste: Evangeliet i praksis,” *Lys over Norge*, april 1978, 109-110.

Jo mer selvhjulpne vi er – både åndelig og timelig – jo større blir vår evne til å utrette noe godt.

Av eldste
Michael
John U. Teh
i De sytti

GUDS ORDS kraft

Få andre aktiviteter vil gi oss større åndelig nytte enn daglig, konsekvent skriftstudium.

Da jeg var biskop for mange år siden, besluttet mine rådgivere og jeg at vi skulle besøke alle medlemmenes hjem en gang i året. Under ett slikt besøk gikk vi langs et nedlagt jernbanespor hvor det på begge sider var små papphus ikke større enn 2 x 2 meter. Denne lille plassen fungerte som en families stue, spisestue, soverom og kjøkken.

De voksne som bor i dette området, har faste tradisjoner og etablerte rutiner. Mennene er for det meste arbeidsledige eller deltidsansatte. De tilbringer mye av sin tid samlet rundt provisoriske bord for å røyke og dele flasker med øl. Kvinnene samles også, for å snakke om dagens mest kontroversielle nyheter, ispedd baksnakking og sladder. Gambling er også et yndet tidsfordriv for unge og gamle.

Det som foruroliget meg mest, var at folk virket tilfreds med å leve ut hele sitt liv på

denne måten. Jeg konkluderte senere med at håpløsheten gjorde at kanskje de fleste av dem trodde at det ikke fantes noen annen fremtid for dem. Det var virkelig et hjerteskjærende syn.

Senere fikk jeg vite at min rådgiver, som var ingeniør, hadde bodd i dette området. Jeg ville aldri ha gjettest det, fordi hans familie var helt forskjellig fra familiene jeg så der. Alle hans søsken var utdannet og hadde gode familier.

Min rådgivers far var en enkel mann. Etter at jeg møtte ham, dukket spørsmålene opp. Hvordan hadde han hevet seg over sine omstendigheter? Hvordan klarte han å få familien sin ut av disse forholdene? Hva var det som hadde gitt ham et glimt av hvordan det kunne være? Hvor fant han håp når alt omkring ham virket håpløst?

Mange år senere, i Manila Filippinene tempel, deltok jeg på en samling av alle

GJENOPPDAG SKRIFTENE

“Jeg er overbevist om at hver enkelt av oss på et eller annet tidspunkt i vårt liv selv må oppdage Skriften – og ikke bare oppdage den én gang, men oppdage den på ny, om og om igjen.”

President Spencer W. Kimball (1895-1985), *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 64.

misjonspresidenter og deres hustruer som da tjenestegjorde på Filippinene. En storartet overraskelse møtte meg da jeg kom inn i et av rommene i templet. Foran meg sto faren til rådgiveren min – den stille, smålåtne mannen – kledd i hvitt.

I det øyeblikket så jeg to scener utspille seg for mitt indre øye. Den første var en mann som drakk øl sammen med kompisene sine og kastet bort livet. Den andre scenen viste den samme mannen kledd i hvitt mens han forrettet ordinanser i det hellige tempel. Den skarpe kontrasten mellom disse to scenene er noe jeg aldri kommer til å glemme.

Ordets kraft

Hva gjorde denne gode mannen i stand til å løfte seg selv og sin familie? Svaret finnes i Guds ords kraft.

Jeg tror at få andre aktiviteter vil gi oss større åndelig nytte enn daglig, konsekvent skriftstudium. I kapittel 26 i Lære og pakter – en åpenbaring gitt “for å styrke, oppmuntre og instruere”¹ profeten Joseph Smith og andre – sa Herren: “Se, jeg sier dere at dere skal vie deres tid til å studere Skriftene” (vers 1).

Mormons bok forteller oss: “Forkynnelsen av ordet ... hadde hatt større innvirkning på folkets sinn enn sverdet eller noe annet som hadde hendt dem” (Alma 31:5).

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: “Sanne læresetninger som blir forstått, endrer holdninger og adferd. Studiet av evangeliets læresetninger vil endre adferd raskere enn et studium av adferd vil forbedre adferden.”²

President Ezra Taft Benson (1899-1994) sa: “Herren arbeider innenfra. Verden arbeider fra

utsiden og inn. Verden vil hente mennesker bort fra slummen. Kristus tar slummen ut av mennesker, og så går de selv bort fra slummen. Verden former mennesker ved å forandre deres omgivelser. Kristus forandrer mennesker, som så forandrer sine omgivelser. Verden former menneskets oppførsel, men Kristus kan forandre menneskets natur.”³

Da jeg vokste opp på Filippinene, fikk jeg vite at så sent som tidlig på 1900-tallet, var tilgang til Bibelen begrenset til religiøse ledere. Folk fikk ikke tilgang til eller lov til å eie hellig skrift.

Til sammenligning lever vi i en tid da tilgangen til Skriftene er enestående. Aldri før i verdens historie har Guds barn hatt muligheten til å nyte disse hellige materialer slik de gjør nå. Trykte eksemplarer av Skriftene kan enkelt kjøpes i bokhandler eller på nettet. Elektroniske kopier kan nås umiddelbart på Internett og lastes ned til en rekke forskjellige enheter. Å forberede taler, skrive artikler og søke etter informasjon har aldri vært enklere.

Gud har gitt oss denne nye teknologien i en vis hensikt. Motstanderen har imidlertid trappet opp sin offensiv og bruker teknologiske fremskritt – som Gud har tilveiebragt for å hjelpe oss – til å fremme sin hensikt som er å gjøre oss “ulykkelige likesom han selv er” (2 Nephi 2:27).

Derfor har vi et ansvar for å lære å bruke det vår himmelske Fader har gitt oss, på en effektiv, konsekvent og passende måte.

Ordets hellighet

Vi siste-dagers-hellige aksepterer og verdsetter Skriftene, men våre handlinger og vår aktelse for dem sier noen ganger noe annet.

Manglende forståelse av verdien og viktigheten av Skriftene er treffende beskrevet i Lehis drøm:

“Og jeg så utallige folkeskarer, hvorav mange strebet fremover for å komme inn på stien som førte til treet jeg sto ved.

Og det skjedde at de gikk frem og begynte på stien som førte til treet.

Og det skjedde at det la seg en mørk tåke, ja, en meget mørk tåke, slik at de som hadde begynt på stien, gikk seg vill, tok feil av retningen og ble borte” (1 Nephi 8:21-23).

Å tro at vi bare trenger å begynne på stien uten å klamre oss til jernstangen er dårskap, og vil med sikkerhet føre til fortapelse. Nephi forklarte hva det vil si å holde fast i jernstangen: “Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis dere derfor strever fremover, *nyter Kristi ord* og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv” (2 Nephi 31:20; uthevelse tilføydd).

La oss videre undersøke hva som skjedde med dem som forsto betydningen av jernstangen mens de prøvde å nå treet:

“Alle som ville lytte til Guds ord og holde fast ved det, skulle aldri gå til grunne. Heller ikke kunne motstanderens

fristelser og brennende piler overmanne dem, gjøre dem blinde eller lede dem bort til fortapelse” (1 Nephi 15:24).

I Almas bok leser vi:

“Mange er det gitt å kjenne Guds mysterier. Likevel får de streng befaling om bare å bringe videre den del av hans ord som han gir til menneskenes barn – i forhold til den oppmerksomhet og flid de viser ham.

Og derfor mottar den som forherder sitt hjerte, en mindre del av ordet, og den som ikke forherder sitt hjerte, til ham gis en større del av ordet inntil det blir gitt ham å kjenne Guds mysterier, inntil han forstår dem helt.

Og de som forherder sine hjerter, til dem gis en mindre del av ordet inntil de ikke vet noe om hans mysterier, og da blir de tatt til fange av djevelen og ledet ved hans vilje ned til fortapelse” (Alma 12:9-11).

Jeg tror at å jevnt over forsømme å studere Skriftene er en måte å forherde vårt hjerte på. Jeg frykter at hvis vi fortsetter på den måten, vil vi bli gitt en mindre del av ordet, og til slutt ikke vite noe om Guds mysterier. Hvis vi derimot drikker daglig fra Skriftene, vil det hjelpe oss å utvikle åndelig styrke og kunnskap, avsløre djevelens bedrag og oppdage de snarer han har lagt for å fange oss.

Når du grunner på følgende spørsmål, vil jeg oppfordre deg til å la Den hellige ånd tale til ditt sinn og hjerte:

- Tar jeg meg tid til å studere Skriftene hver dag?
- Hvis ikke, hvilke unnskyldning jeg har for ikke å gjøre det?
- Vil min unnskyldning være akseptabel for Herren?

Jeg utfordrer deg til å forplikte deg til å lese i Skriftene daglig. Ikke gå til sengs i kveld før du har lest. Mens du leser, vil det komme til deg et større ønske om å gjøre Herrens vilje og å gjøre endringer i livet ditt. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University-Hawaii 22. mars 2011. Hele talen finnes på engelsk på devotional.byuh.edu/archive.

NOTER

1. Lære og pakter 24, kapitteloverskriften.
2. Boyd K. Packer, “Frykt ikke,” *Liahona*, mai 2004, 79.
3. Ezra Taft Benson, “Born of God,” *Ensign*, okt. 1985, 6.

Tiendens velsignelser

Herren har befalt oss å betale tiende. Til gjengjeld lover han å “åpne himmelens luker ... og øse ut velsignelser ... i rikelig mål” (Malaki 3:10). Hans velsignelser kommer imidlertid på hans egen måte og på det tidspunkt han selv velger, og kan være åndelige eller timelige.

I tider med økonomiske vanskeligheter eller vanskeligheter i familien kan Herrens lovede velsignelser til dem som trofast betaler tidende, virke langt unna. Men som de følgende sistedagers-hellige har sett, hjelper det å betale tiende Kirkens medlemmer bedre å se Herrens hånd i sitt liv.

*Å betale tiende bringer store velsignelser,
ikke minst hjelper det oss bedre å se Herrens
hånd i vårt liv.*

Tiende øker troen

Kort tid etter at vi giftet oss, flyttet min mann og jeg til en fjerntliggende by i Øst-Bolivia der vi var de eneste medlemmene av Kirken. Min mann var ny konvertitt, og vi ønsket å holde alle Herrens bud.

Hver måned sparte vi vår tiende i en konvolutt til vi kunne levere den til vår biskop. Min mann hadde en sterk overbevisning om at hvis vi overholdt denne loven, ville vi bli velsignet og beskyttet.

Vi bodde i et varmt, dyrt, ukomfortabelt hotellrom mens vi så etter et hjem vi kunne leie. I mange dager lette vi forjeves. Det eneste huset vi kunne finne, var et lite, pent et hvis eier bodde i en annen by. Mange hadde forsøkt å leie huset, men de kunne aldri finne eieren.

En morgen, akkurat da vi var ferdige med å be angående vår situasjon, banket en ung mann på døren vår. Han fortalte oss at eieren av huset var tilbake for et kort besøk. Min mann løp ut for å møte henne mens jeg fortsatte å be om at vi måtte få huset. Da han kom tilbake, fortalte han at damen hadde leid huset til oss for en utrolig lav pris. Vi ble enda gladere da vi fant ut at huset var møblert. På den tiden var alt vi hadde, to store esker og en koffert full av tingene våre.

Tiendeloven har ikke å gjøre med penger, men snarere med tro. Min mann tjente ikke mye, men når vi trofast betalte tiende, velsignet Herren oss med å finne et godt hjem og gjorde oss i stand til å forsørge oss selv.

Lourdes Soliz de Duran, Bolivia

Tiende gir fred

Jeg har alltid stolt på Herren og hans bud. Da økonomien gjorde en nedtur, mistet jeg imidlertid mine overtidstimer, og lønnen gikk ned. Jeg sluttet å betale tiende og sa til meg selv at Herren ville forstå det. Ikke desto mindre vokste min gjeld, og mine lønninger krympet.

Da de så hvordan jeg strevde, fortalte flere slektninger meg at fremfor alt annet burde jeg betale tiende, fordi dette ville hjelpe meg å overvinne mine prøvelser. Men jeg endte alltid opp med å betale regningene mine i stedet. Jeg var villig til å betale tiende da mitt finansielle hav var rolig, men

jeg ble redd da min økonomiske situasjon var stormfull (se Matteus 14:28-31).

På vei hjem fra jobb en ettermiddag etter å ha fått lønning, tenkte jeg på all min gjeld. Jeg lukket øynene og ba: "Fader, hva jeg skal gjøre?" I det øyeblikket åpnet jeg øynene og så i taket av bussen en plakat av Peter som sank ned i en stormfull sjø, og Frelseren som rakte ut hånden for å redde ham. Nederst på plakaten var ordene "Urokkelig

FOR FORELDRE

I historien "Bare én mynt" (*Liahona*, aug. 2011, 70-71) lærer Daniel at å betale tiende er et godt valg – selv om hans bidrag bare er en eneste mynt. En tilhørende aktivitet forklarer noen av måtene tiendemidler blir brukt på. Å lese denne artikkelen som familie, kan være en fin måte å innlede en samtale om tiende på. For å hjelpe barna å huske hvordan Kirken bruker tiende, kan du vurdere å bruke noen av bildene i aktiviteten til å dekorere deres tiendekrukke eller -boks.

Tidligere numre av *Liahona* er å finne på Internett på liahona.lds.org.

tro". Jeg innså at jeg måtte betale tiende hvis jeg noen gang ønsket å betale ned gjelden.

Da jeg kom hjem, fant jeg en tiendekonvolutt og la tienden min i den. Idet jeg forsegle konvolutten, hørte jeg ordene "Alt er vel" og følte en glede som bragte fred til min sjel.

Jeg vet at Gud vil velsigne meg når han finner det riktig å gjøre det. Inntil da vil kanskje havet være stormfullt, men freden jeg føler på grunn av min lydighet, er mer enn nok.
Ricardo Reyes Villalta, El Salvador

Tiende fører til omvendelse

Spørsmålet om å betale tiende kom opp i vår familie da vår datter ble medlem av Kirken. På den tiden var hverken min mann eller jeg medlemmer. Hun tjente sine egne penger, men fordi hun bodde sammen med min mann og meg, delte vi på alle våre inntekter. Jeg kunne ikke forestille meg hvordan vi skulle klare oss uten 10 prosent av inntekten hennes som hun besluttet å betale i tiende, men jeg ble etter hvert vant til min datters beslutning. Når hun kom hjem med lønnslippen sin, var mitt første spørsmål: "Har du satt av din tiende?"

Til slutt ble jeg interessert i å lære om evangeliet, men jeg bestemte meg for ikke å slutte meg til Kirken fordi jeg ville måtte betale tiende. To tiendebetalinger fra ett familiebudsjett var bare altfor mye!

Etter å ha gått i kirken i mer enn et år, begynte jeg å føle meg misfornøyd og urolig. Mens jeg grunnet og ba, innså jeg at jeg ønsket å betale tiende. Jeg ble overrasket over mitt ønske, gitt min tidligere motstand.

Søndagen etter ba jeg grenspresidenten om en bidrags-seddel. Jeg ble skuffet over å høre at før jeg ble medlem, kunne jeg ikke betale tiende. Jeg kunne imidlertid gjøre et bidrag. Dermed ga jeg 10 prosent av inntekten min til Herrens kirke. Umiddelbart følte jeg trøst, glede og tilfredshet. Jeg kunne knapt vente til jeg ble døpt, så jeg kunne betale en reell tiende.

Jeg vet at de timelige velsignelser vi nyter i vår familie, kommer av å betale tiende. Men de største velsignelsene er den uforlignelige følelsen vi har når vi adlyder vår himmelske Fader: tilfredsstillelsen av å være lydige, tillit til at vår himmelske Fader ikke vil forlate oss og følelsen av fred og lykke.

Ol'ga Nikolayevna Khripko, Ukraina

Tiende velsigner familier

Jeg vokste opp i Kirken, men falt fra i tenårene. Da jeg kom tilbake til Kirken, støttet min mann Dale meg, men var ikke interessert i å møte misjonærene.

Etter at jeg ble aktiv, møtte jeg biskopen for et tempelintervju. Han spurte om jeg betalte full tiende, og jeg var glad for å kunne si at det gjorde jeg. Til min overraskelse spurte biskopen: "Vet mannen din at du betaler tiende?" Jeg ble sjokkert – hvorfor spilte det noen rolle? Biskopen ba meg vennlig om å komme tilbake etter at jeg hadde fortalt Dale at jeg betalte tiende.

En søndag morgen klarte jeg endelig å mønstre nok mot til å fortelle min mann at jeg betalte tiende. Dale sjokkerte

meg ved å si: "Jeg vet det." Dette var det første av mange tiendemirakler.

Ikke lenge etter overlot Dale familiens økonomi til meg. Da jeg forklarte at jeg ville betale full tiende av alle våre inntekter, gikk han med på det fordi han så hvilke velsignelser det kunne bringe å betale tiende.

Nå er skapene våre alltid fulle, vi holder familiebønn hver dag, vi har misjonærene på besøk minst en gang i måneden, og min mann deltar på familiens hjemmeaften. Jeg tror at Dale en dag vil slutte seg til Kirken og at hans omvendelse til evangeliet vil ha begynt med vår beslutning om å betale full tiende sammen.

Sandie Graham, New York, USA

Tiende åpner himmelens sluser

For mange år siden mistet min mann jobben. Vi strevde med å betale våre regninger og kjøpe mat for den lille

SVAR PÅ SPØRSMÅL

Hvordan benyttes tienden?

Tiendepriippet – frivillig å gi en tiendedel av vår inntekt til Guds verk – har blitt forkynt siden gammeltestamentlig tid (se 1 Mosebok 14:17-21). Dette er slik Herren finansierer sin kirke. I dag brukes tiendemidler til å (1) bygge templer, møtehus og andre av Kirkens bygninger, (2) gi Kirken driftsmidler, (3) finansiere misjonærprogrammet (dette inkluderer ikke den enkelte misjonærs utgifter), (4) utarbeide materiell som brukes i Kirkens klasser og organisasjoner, og (5) utføre annet viktig arbeid, for eksempel tempelarbeid og slektshistorie.

pensjonen jeg fikk, men vi klarte å overleve.

Selv om han støttet mitt engasjement for Kirken, var min mann frustrert over at jeg betalte tiende når vi knapt kunne betale våre regninger. Jeg følte imidlertid at jeg skulle fortsette å adlyde dette budet.

Selv om vi hadde lite penger, hadde vi en liten hage. Da våren kom, plantet vi gulrøtter, poteter, erter, tomater, paprika og urter, blant andre grønnsaker. Hagen vår blomstret hele sommeren, og vi fikk en rik høst. Plommetrærne våre knakk nesten av vekten av frukten. Jeg tilbragte en travel sommer med å konservere og fryse frukt og grønnsaker, lage syltetøy, bake pai'er og dele overskuddsråvarer med naboer.

En dag da jeg gikk gjennom vår lille hage, husket jeg Guds løfte om å åpne himmelens sluser og "øse ut velsignelser over dere i rikelig mål" (Malaki 3:10).

Da jeg tenkte på fryseren som var overfylt med råvarer, innså jeg at vår himmelske Fader virkelig hadde velsignet oss. Vår lille hage ga oss tilstrekkelig til at vi klarte oss gjennom den vanskelige perioden – tilstrekkelig, ja, i overflod. Jeg er så takknemlig for at Gud velsigner oss når vi adlyder hans bud. ■

Jacqueline Kirbyson, England

SKAP Kristus-sentrerte PÅSKETRADISJONER

*I påsken feirer vi vår Frelasers gave
– forsoningen.*

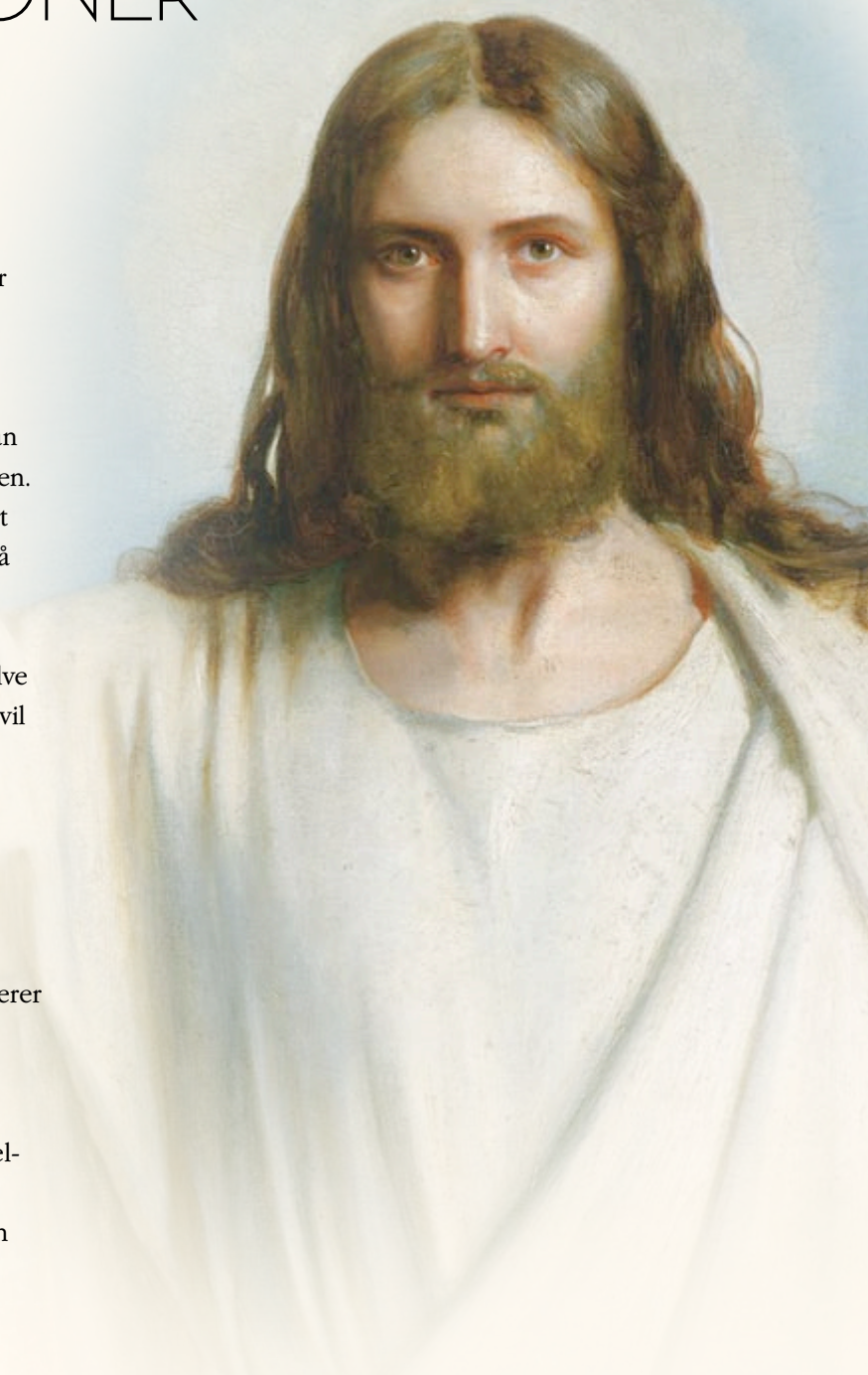
Av Diane L. Mangum

På 1. påskedag for noen år siden kom min fire år gamle sønn Ben mot meg i gangen i møtehuset vårt etter Primær, i det han vinket glad med arket han hadde fargelagt. Han ropte i ren begeistring: “Mamma, mamma, har du hørt om oppstandelsen?” Han ville forsikre seg om at jeg hadde hørt den gode nyheten. Noe hans Primær-lærer hadde sagt, hadde virkelig gjort inntrykk på Ben, slik at han med glede begynte å forstå oppstandelsen. Hvor fint det ville være om vi alle følte den samme gleden hver påske!

Jesu Kristi forsoning, inkludert oppstandelsen, er selve kjernen i påsken. Å skape Kristus-sentrerte tradisjoner vil hjelpe oss å fokusere på disse gavene fra vår Frelser.

Søndagens religionsutøvelse og tradisjoner

Uten ekstra festmåltider, parader eller festligheter, tilber vi siste-dagers-hellige sammen 1. påskedag slik vi gjør hver søndag. Våre ledere i menigheter og grener planlegger talere og musikknumre som fokuserer på Jesus Kristus. Om 1. påskedag sa eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum: “Herren har ikke vært så klar med å gi oss religiøse skikker i form av fester og høytider for å minne oss om hvilke velsignelser vi mottar fra ham i dag. Imidlertid er en praksis med familietradisjoner som skal holde oss nær til den store arv vi nyter godt av, noe enhver familie skulle

forsøke å holde i hevd” (“Familietradisjoner,” *Lys over Norge*, juli 1990, 16).

Det følgende er noen forskjellige tradisjoner fra familier for å feire påske og styrke samholdet med familie og venner.

Bær vitnesbyrd om Kristi oppstandelse

- Janice og Kirk Nielson startet en spesiell “Besteforeldrekveld” som har blitt en påsketradisjon. Søster Nielson sier: “Jeg tror at det mest effektive vi gjør som besteforeldre, er å besøke våre barns hjem og sitte ned med våre barnebarn og la dem vite at vi har et vitnesbyrd om Frelseren.”
- Da barna var små, satte Hector og Sherilyn Alba av tid hver kveld i uken før påske til en kort leksjon om de tingene som skjedde den siste uken av Frelserens liv.
- Noen familier besøker gravene til sine kjære. De snakker med sine barn om familiemedlemmer som har gått bort, og uttrykker takknemlighet for Jesu Kristi oppstandelse.

Egget har blitt et nesten universelt symbol på påsken fordi det symboliserer at Frelseren brøt dødens bånd ved sin oppstandelse. Derfor har det å male og gjemme egg til en påskeeggjakt og gi påskekurver blitt vanlige tradisjoner rundt om i verden.

- I Russland hilser folk ofte på hverandre i påsken ved å si: “Jesus er oppstanden.” Den andre personen svarer: “Sannelig, han er oppstanden.” I Albania er tradisjonen noe lignende. De slår røde, eggformede steiner sammen og sier: “Kristus er oppstanden.”
- Karen Spencer verdsetter minnene om sin danske bestemors påskefeiring, og liker fortsatt å farge egg med kokte skall av rød løk slik hennes bestemor gjorde. Familien hennes synes det er et godt tidspunkt for å snakke om egget som symbol på nytt liv og oppstandelse.

- Noen familier med små barn liker påskeeggjakt med et budskap. De legger en liten gjenstand i et plastegg som symboliserer noe relatert til Kristi død og oppstandelse, og et skriftsted å lese. Så nummererer de eggene i samme rekkefølge som påskehistorien. Når barna åpner eggene i rekkefølge, lærer de om Kristi forsoning og oppstandelse.

Del påskemusikk med andre

Musikk kan ha en fantastisk innvirkning på oss i påsken.

- David og Joyce Beer liker å gå på påskerelaterte konserter for å hjelpe dem å minnes Frelserens offer.
- Dave og Nancy Harmon liker å lytte til Georg Friedrich Händels *Messias*, som søster Harmon føler “egentlig handler mer om påske enn om jul”.
- Én mor oppfordrer sine barn som tar musikktimer, til å øve inn en påskesang den måneden.
- Familien til Dale og Sara Okerlund samles ved pianoet for å synge salmer og Primær-sanger om påske.

Spis et påskemåltid sammen

Et familiemåltid er en annen meningsfylt påsketradisjon over hele verden.

- Én familie spiser skinke og snakker om hvordan Kristus oppfylte Moseloven. En annen familie spiser fisk for å huske det Jesus spiste. Familien til Eliza og Michael Pereira spiser et måltid som inneholder lam, og de snakker om symbolikken i påskefortellingen.
- Etter familiens påskemiddag tar vi et bilde av alle familiemedlemmer og andre kjære venner som spiste middag med oss. Vi har en spesiell påskeutklippsbok som nå skildrer mer enn 30 år med gode familieminne.
- Ett ektepar som har voksne barn, inviterer andre voksne venner til en spesiell middag. Her utveksler de minner og reflekterer over hva påsken betyr.

- I noen land innbefatter påskehøytiden fredag og mandag. På Tahiti drar familiemedlemmer ofte på piknik sammen på andre øyer. I Mellom-Amerika bruker noen siste-dagers-hellige ekstra tid til å være sammen med familien, spise et måltid og deretter gå i templet.

Ha ikke-religiøse tradisjoner på en annen dag

Siste-dagers-hellige familier har ofte ikke-religiøse aktiviteter som involverer påsken, på en annen dag enn søndag.

- I Brasil legger en siste-dagers-hellig bestemor på fredag eller lørdag før påske, én eller to halvspiste gulrøtter på et synlig sted og gjemmer påskeegg i nærheten av gulrøttene.
- På mandagen etter påske nyter Joyce og Scott Hendricks familie en kirkeutflukt og en spesiell påskeeggjakt.

Ha alltid Kristus i påsken

Å lære om Jesus Kristus på familiens hjemmeaften, lytte til påskemusikk eller nyte et spesielt måltid kan gi et åndelig løft på ethvert stadium av livet. Feiring trenger ikke å involvere en stor gruppe. En personlig tradisjon med påskefeiring i et enkelt hjem eller hjerte, er like meningsfylt.

Vi kan også minnes og feire påskens glede akkurat som lille Ben, som løp gjennom gangen i møtehuset og ønsket å fortelle de gode nyhetene om oppstandelsen. ■

Diane L. Mangum, Utah, USA.

Å følge rådene i "Familien – En erklæring til verden" kan styrke og beskytte våre familier.

FAMILIERS BETYDNING

Familien er under angrep i dagens samfunn. Derfor er det viktigere enn noen sinne at barn og unge får et vitnesbyrd om familiens betydning i vår himmelske Faders plan (se *Til styrke for ungdom* [2011], 14). På side 52 i dette nummeret forteller Ann M. Dibb, annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap, hvordan vi kan hjelpe ungdom å få et vitnesbyrd om familier.

For eksempel skriver hun: "Når du leser erklæringen [om familien], skulle du merke deg læresetningene, rådene, advarslene og de lovede velsignelser, og hva de betyr for deg personlig."

Forslag til hvordan man underviser ungdom

- Les "Familien – En erklæring til verden" og kapitlet om familien i *Til styrke for ungdom*. Snakk om hvordan disse retningslinjene gjelder for deres familie. Vurder å bære vitnesbyrd om viktigheten av familien.
- Vurder å holde en familiens hjemmeaften om viktigheten av familien (en god ressurs er "Ekte-skap og familie," et emne i det nye undervisningsmateriellet for ungdom på lds.org/youth/learn).
- Gå inn på youth.lds.org. Velg "For the Strength of Youth" og deretter "Family" for å finne ressurser som hjelper deg bedre å

forstå læren om familien: skriftstedhenvvisninger, videoer (se for eksempel "Fathers and Sons"), radioprogrammer på Mormon Channel, spørsmål og svar og artikler, herunder taler av generalautoriteter.

Forslag til hvordan man underviser barn

Her er noen eksempler på hvordan du visuelt kan følge din families fremgang mot åndelige mål:

- Finn et lite, gjennomiktig syltetøyglass. Sammen med barna, setter dere et realistisk mål som vil styrke deres familie, for eksempel å ha familiens hjemmeaften hver mandag eller lese i Skriftene hver dag som familie. Ba barna lage en etikett til glasset hvor målet er skrevet. Hver gang familien gjennomfører aktiviteten, legger dere en liten gjenstand, som en klinkekule eller perle, i glasset. Når glasset er fullt, kan dere vurdere å feire ved å ha en spesiell familiemiddag eller aktivitet.
- Be hvert barn tegne familie-medlemmer som gjør en daglig aktivitet som dere ønsker å oppmuntre til, for eksempel familiebønn eller skriftstudium. Legg tegningene på et sted hvor

alle kan se dem. Begynn dagen med å legge tegningene med forsiden opp. Når familien har gjennomført aktiviteten som er vist på arket, snur dere det. Når tegningene fortsatt er synlige, vil det minne familien på målene deres og hva de kan gjøre for å styrke familien den dagen. Snu tegningene med forsiden opp igjen på begynnelsen av hver dag.

Hjelp også barna å se de velsignelser som kommer til familien ved å gjøre disse aktivitetene. Å hjelpe barn å gjenkjenne de gode følelsene som kommer av å ha Ånden i hjemmet, vil øke deres ønske om å følge mønstre for rettskaffen adferd som styrker familier. ■

HVA ER DENNE KIRKEN?

For mange år siden trengte jeg å få bilen kontrollert for å se om den overholdt sikkerhets- og utslippsstandarder. Jeg kom til et verksted en ettermiddag, og oppdaget at køen for kontroller var åtte eller ni biler lang.

Det var en vakker vårdag, så jeg bestemte meg for å rulle ned vinduene, slå av motoren og finne frem et eksemplar av “Familien – En erklæring til verden”, som jeg hadde i bilen sammen med annet kirkemateriell. Min stavsprezident hadde nylig rådet stavens medlemmer til å lære erklæringen utenat. Denne ledige tiden ga meg en perfekt anledning til å gjøre det. Til slutt ble det min tur til å få bilen kontrollert.

En av mennene som utførte kontrollen, gjorde tegn til at han ville

kjøre bilen min inn i verkstedet. Han ba meg så om å vente i et tilstøtende rom til kontrollen var ferdig.

Tiden gikk mens jeg så andre kunder komme og gå. Etter en stund begynte jeg å tenke at noe alvorlig måtte være galt med bilen min.

Endelig kom mekanikeren fra verkstedet og inn i venterommet og sa at bilen min hadde blitt godkjent. For en lettelse! Jeg betalte i kassen og gikk ut til der han hadde parkert bilen min, hvor han ventet på meg.

“Frøken,” sa han og så intenst på meg, “kan jeg få snakke litt med deg?”

“Selvfølgelig,” sa jeg.

“Jeg vil be om unnskyldning for at det tok så lang tid å kontrollere bilen din. Du skjønner, da jeg kjørte bilen inn i verkstedet, la jeg merke til et

dokument i passasjerstet som handlet om familier. Istedenfor umiddelbart å returnere bilen til deg, satt jeg i verkstedet og leste dette dokumentet om og om igjen.”

Han fortsatte: “Hva er denne kirken? Hva er dette dokumentet om familien? Kan jeg få en kopi av det? Det står at det ble skrevet av apostler. Mener du å fortelle meg at det finnes apostler på jorden i dag, akkurat som på Jesu tid? Vær så snill, jeg trenger å vite det.”

Jeg var nesten målløs, men samlet mine tanker. Jeg fortalte ham at det virkelig finnes apostler og profeter på jorden, akkurat som på Jesu Kristi tid. Jeg fortalte ham om profeten Joseph Smith og evangeliets gjengivelse. Jeg ga ham så alt kirkemateriellet jeg hadde i bilen. Han ga meg navn og telefonnummer, slik at misjonærene kunne kontakte ham. Vår samtale sluttet med hans oppriktige uttrykk for takknemlighet.

Da jeg kjørte av gårde, fikk jeg tårer i øynene. Jeg var takknemlig for at jeg hadde et eksemplar av “Familien – En erklæring til verden” i bilsetet.

Jeg har aldri glemt iveren i den mannens øyne. Denne opplevelsen var en uforglemmelig lærdom om kraften i erklæringen om familien, at vi har åpenbaring i dag og viktigheten av å spre evangeliet i hverdagslige – og noen ganger uventede – situasjoner. ■

Angela Fallentine, New Zealand

“Jeg la merke til et dokument i passasjerstet som handlet om familier,” sa mekanikeren. “Jeg satt i verkstedet og leste dette dokumentet om og om igjen.”

VÅR TIENDE KOM FØRST

Sommeren 2006 jobbet min mann som lastebilsjåfør. Fordi han var borte fra hjemmet i ca to uker av gangen, var ansvaret for å betale regninger hovedsakelig mitt. Jobben hans var slik at inntekten vår varierte fra måned til måned, så det var vanskelig å budsjettere økonomien vår.

I juli det året var lønningen hans mindre enn vanlig, og mindre enn jeg hadde regnet med. Etter at jeg hadde satt sjekken hans i banken, sammenlignet jeg saldoen i banken med vår liste over utgifter til forfall. Jeg konkluderte med at hvis jeg betalte alt, inkludert tienden

vår, ville vi mangle omtrent \$ 30. Vi betalte full tiende, etter å ha lært vår lekse på den harde måten noen år tidligere da vi ble hengende etter tienden denne gangen var ikke noe alternativ.

Jeg husket historier om folk som skrev sin tiendesjekk først når det var stramt med penger, og deretter mottok penger på mirakuløst vis. Jeg pleide å skrive sjekkene i den rekkefølgen som de måtte sendes den dagen, så vår tiendesjekk var sjelden den første jeg skrev. Men den

dagen bestemte jeg meg for å skrive tiendesjekken først, vel vitende om at Herren ville sørge for en måte for oss å betale våre regninger på.

Neste mandag fikk jeg beskjed om at et kurs jeg hadde meldt min eldste sønn på, ble kansellert, og sjekken på \$ 20 som jeg skrev måneden før, ble returnert. Da jeg gjorde opp sjekkheftet for å regne med de \$ 20, skjønnte jeg at jeg hadde regnet \$ 23 feil uken før. To dager senere fikk vi dessuten en tilbakebetaling på \$ 36 fra barnelegens kontor, som vi hadde betalt for mye på en regning. I stedet for å mangle \$ 30, hadde vi nå nesten \$ 50 til overs.

Herren hadde oppfylt sitt løfte i Malaki 3:8-12 om at hvis vi betalte vår tiende, ville han øse ut velsignelser. Jeg vet at det er fordi vi fulgte Herrens befaling om å betale tiende først at vi ble velsignet. ■

Carrie Dalby Cox, Alabama, USA

Jeg konkluderte med at hvis jeg betalte alle våre utgifter, ville vi mangle omtrent \$ 30. Men å hoppe over tienden var ikke noe alternativ.

BLI I CAPE TOWN

Helt siden jeg var på misjon i England London misjon, hadde jeg ønsket å dra tilbake for å bo og arbeide der. Etter nylig å ha fullført en mastergrad, kom jeg frem til at dette kunne være riktig tidspunkt for meg å flytte til London på. Jeg skaffet meg jobb, og følte godt for flyttingen.

En kveld ba jeg imidlertid for å finne ut hva som var Herrens vilje, og om det var riktig for meg å flytte til London. Mens jeg prøvde å sovne, var det en tanke som stadig dukket opp i hodet mitt: "Du må bli i Cape Town." Denne tanken gjentok seg i flere timer. Til slutt konkluderte jeg med at Gud ville ha meg i Cape Town. Så selv om jeg ønsket å flytte, bestemte jeg meg for å bli. Umiddelbart etterpå sovnet jeg.

Dagen etter begynte jeg å rasjonalisere bort det som hadde skjedd kvelden før, og fortsatte å lure på om jeg burde reise til London likevel. Men den kvelden opplevde jeg igjen det samme som kvelden før. Tanken "Du må bli i Cape Town" ble spilt om og om igjen i hodet mitt. Mens jeg grunnet på disse tankene, ble jeg overbevist om at Herren virkelig ønsket at jeg skulle bli i Cape Town, og jeg ønsket å gjøre det Herren ville at jeg skulle gjøre.

Uken etter ringte min stavspresident og ba meg om å møte ham. Straks visste jeg at Herren hadde et kall til meg. Ånden vitnet om at grunnen til at jeg måtte bli i Cape Town var at Herren hadde et arbeid for meg å utføre.

Jeg tok imot kallet som Unge kvinners president i staven, og mens jeg virket i dette kallet de neste årene, var jeg i stand til å være et redskap i Herrens hender. Som følge av dette ble både jeg og menneskene jeg tjente, velsignet. Jeg utviklet lederegenskaper, og Herren lærte meg mange ting gjennom min tjeneste for andre.

Siden den gang har jeg utviklet større tillit til Herren. Jeg er så takknemlig for Åndens stille tilskyndelser som hjelper meg å kjenne og gjøre hans vilje. Ved å tvile mindre og være villig til å følge inspirasjonen jeg får, blir jeg ledet til å oppleve stor glede og fred, vel vitende om at min himmelske Fader er tilfreds med mitt liv. ■
Nicky Burgoyne Smith, Utah, USA

En kveld ba jeg for å finne ut hva som var Herrens vilje, og om det var riktig for meg å flytte til London.

HVORFOR BETALER DU FREMDELES TIENDE?

For noen år siden ble min mann oppsagt. Hans arbeidsgivere, som tilsynelatende var lei seg for det de hadde gjort, tilbød ham en annen jobb, men det ville kreve en vanskelig flytting. Likevel forutså vi mange velsignelser, inkludert fortsatt ansettelse.

Etter flyttingen oppdaget vi imidlertid at stillingen ikke lenger var ledig. Ingen hadde en rimelig forklaring. Det eneste vi visste, var at vi var på et nytt sted, uten arbeid og nesten fri for penger fordi vi hadde betalt vår gjeld før vi flyttet og hadde brukt resten av sparepengene våre til å flytte.

Min mann gjorde alt han kunne for å finne en heltidsjobb. I mellomtiden tok han mindre jobber og jeg gjorde håndarbeid, og dette ga oss akkurat nok til at vi klarte oss etter å ha betalt tiende til Herren. Vi var nøysomme på alle måter, men det var ikke lett å betale skoleutgifter, kjøpe mat og klær og finne penger som mannen min trengte for å dra ut og lete etter arbeid.

Vi gråt mye, men vi sluttet aldri å stole på at Herren ville velsigne oss. Og vi takket for de velsignelser vi allerede hadde: døtre som var friske og trofaste, et godt ekteskap og slektninger og medlemmer i menigheten som støttet oss.

Mange venner som ikke var medlem av Kirken, spurte oss: "Hvis dere har det så trangt, hvorfor fortsetter dere å betale tiende?" Svaret var alltid

Etter å ha flyttet, oppdaget vi at min manns stilling ikke lenger var ledig. Vi var på et nytt sted, uten arbeid og nesten fri for penger.

det samme: Herren har befalt det, og vi ønsker ikke å rane fra Gud (se Malaki 3:8-9).

Vi visste alltid at hvis vi var lydige, ville Herren velsigne oss – kanskje ikke på den måten vi hadde håpet, men utvilsomt med det han mente var best for familien vår. Vi brukte aldri våre økonomiske problemer som en unnskyldning for å slutte å tjene Herren. Faktisk økte vårt ønske om å tjene ham.

I dag har min mann en jobb som hjelper oss med å gjøre fremskritt med å nedbetale gjelden vi pådro oss mens han var arbeidsledig. Det vil fortsatt ta lang tid før vi kan slappe av økonomisk, men vi vet at hvis vi bærer "hele tienden inn i forrådshuset", vil Gud åpne himmelens luker "og øse ut velsignelser over [oss] i rikelig mål" (Malaki 3:10). ■

Raquel Pedraza de Brosio, Argentina

DEN riktige tiden

Ane og Benjamin visste at utdanning var viktig, og begge ønsket å studere ved et universitet. Hvordan ville deres potensielle ekteskap passe inn i denne planen?

Av Alissa Strong

Kirkens tidsskrifter

Da Ane gikk på videregående, så hun frem til den dagen da hun ville gå på et universitet. Det var så mange fag hun kunne studere og så mange yrker hun kunne velge mellom! "Jeg hadde mange interesser og kunne gjøre så mange forskjellige ting," sier hun.

Selv om Ane bodde i en liten by i Norge, gikk hun på en meget god skole. Skolen hennes oppfordret elevene til å arbeide hardt for å få gode karakterer og kunne komme inn på et universitet. Mange elever ved Anes skole begynte på universitetsstudier umiddelbart etter videregående. Siden hun var ganske ung, hadde Ane planlagt å gjøre det samme. Å studere var imidlertid bare ett av målene Ane hadde satt seg.

"Jeg har blitt godt undervist i Unge kvinner gjennom leksjoner og personlig fremgang," sier Ane. "Mitt mål har alltid vært å gifte meg i templet."

Når er "rett tid"?

En kveld på det lokale instituttet, møtte Ane en nylig hjemvendt

misjonær som het Benjamin. "Fra første øyeblikk jeg så ham, gjorde han inntrykk på meg på så mange måter," sier Ane. "Det var så enkelt og hyggelig å snakke med ham. Vi kunne enkelt snakke om evangeliet."

Benjamin inviterte henne på et stevnemøte, og det gikk bra. I løpet av de kommende månedene gikk Benjamin og Ane på flere stevnemøter. De spilte fotball og volleyball, gikk på turer og så filmer. Gradvis ble de bedre kjent med hverandre, og vennskapet deres utviklet seg til romantikk.

Etter hvert som forholdet utviklet seg, gikk deres tanker og planer over til ekteskap. Ane og Benjamin var glade for å ha funnet den personen de ønsket å være sammen med i all evighet. Imidlertid ble dette forholdet alvorlig raskere enn noen av dem hadde forventet. Hva ville skje med alle planene de hadde lagt da de var yngre? Ville de fortsatt være i stand til

å skaffe seg utdanning? Ville beslutningen om å gifte seg bety at deres andre mål ville bli utsatt?

Noen av deres venner og familimedlemmer trodde at dette ville være tilfelle.

"Mange mennesker rundt meg – hjemme, på skolen og på jobben – var svært bekymret for hvordan dette forholdet ville påvirke min utdanning," sier Ane. "De stilte spørsmål ved om jeg i det hele tatt visste at dette forholdet ville vare."

Venner på min alder trodde at ekteskap ville hindre meg i å gå på universitetet," sier hun. "For dem virket det som om jeg ville kaste bort mine talenter og muligheter."

Noen av Benjamins bekjente følte det på samme måte. "Folk ville ha meg til å tro at vi var for unge, at min forlovede burde fullføre en utdanning først og at hvis vi giftet oss, ville det bety at vi ville få barn, noe vi også var for unge til," sier han.

Selv om Ane og Benjamin trodde på evangeliets vektlegging av familie og ekteskap, hadde som regel ikke andre som ikke delte deres tro, denne prioriteringen – i alle fall ikke for unge voksne. “Folk i byen min er sterkt fokusert på utdanning og arbeid,” forklarer Ane. “Det er bra, men det gir ikke mye rom for familie – eller religion.”

Benjamin sier: “Jeg hadde alltid trodd at det rette å gjøre var å komme hjem fra misjon, finne en jeg likte og deretter elsket, og så, etter å ha tatt en beslutning om å gifte oss og å ha mottatt et vitnesbyrd fra Den hellige ånd, gifte oss. Det virket så enkelt for meg, men plutselig hadde alt blitt forvirrende, mørkt og vanskelig.”

Hva sier Herren?

Både Benjamin og Ane var bekymret på grunn av rådene og meningene de hørte av sine venner. I et helt år strevde de med å bestemme riktig tidspunkt å gifte seg på. De visste at til syvende og sist ville den viktigste veiledningen komme fra Herren, så de brukte mye tid på å granske Skriftene og profetenes ord for å finne uttalelser om familie, ekteskap og utdanning.

“Alle disse kildene snakker om hvor viktig både ekteskap og utdanning er,” sier Ane. Så hun fortsatte å søke veiledning, og hun fikk endelig klarhet etter en samtale med en Instituttleder. “Hun sa: ‘Når du har rett person og rett sted (templet), er det rett tid!’” minnes Ane. “Dette var en stor

Benjamin og Ane sammen med datteren Olea.

lettelse. Jeg fikk mange tilskyndelser fra Ånden som bekreftet at dette var veien jeg skulle ta. Jeg visste til slutt at Benjamin og jeg skulle gifte oss og at det var det rette for meg å gjøre det på dette tidspunktet.”

Ane visste at hun fortsatt ville jobbe mot å få en utdanning, fordi det også var noe som Herrens profeter oppfordret til. Men akkurat nå visste hun at ekteskapet ville være hennes førsteprioritet.

Ane syntes det var trist at få andre ville anse hennes ekteskap i den alderen som noe å være glad for. Men hun valgte å fokusere på å lære å gjenkjenne Åndens tilskyndelser og på hva Herren mente, istedenfor hva hennes jevnaldrende mente. “Dette var det jeg ville trenge for å stå sterkt og oppreist med valget jeg hadde gjort,” sier hun.

Benjamin opplevde aldri et bestemt vendepunkt der han innså at ekteskapet var en riktig beslutning på det tidspunktet for ham. I stedet, sier han: “innså jeg at jeg måtte gå tilbake til det grunnleggende. Hvorfor var jeg her? Hva var min hensikt på jorden?”

Da han gransket Skriftene og ordene til profeter og apostler, henvendte Benjamin seg til vår himmelske Fader i bønn. Han fikk også

prestedsømsvelsignelser. “Det ble klart for meg at jeg ble sendt til jorden for å vende tilbake til Gud sammen med min familie,” sier han. “Det fantes ikke noe større arbeid eller en annen oppgave som kunne erstatte det. Det står i ‘Familien – En erklæring til verden.’ Hvis jeg bevisst ignorerte dette og gjorde noe annet, ville jeg være ulydig mot Guds bud.

Når det ble klart for meg at det jeg hadde lært hele mitt liv, var så sant at det hadde prioritet over andres meninger, følte jeg meg opplyst. Jeg bestemte meg for å følge det jeg hadde lært.”

Ane og Benjamin giftet seg i Stockholm Sverige tempel 16. juli 2009. “Da dagen for vår tempelbesegling kom, følte jeg stor fred,” sier Ane. “Alt var svært enkelt. Vakkert. Ingen verdslig prakt. Det føltes så godt å være sammen med mine foreldre og søsken i templet – og med Benjamin. Det var en tid fylt med ekte kjærlighet.”

Velsignelsene som følger

Selv om månedene før vielsen var vanskelige, er Ane takknemlig for prøvelsene hun gjennomgikk. “Det tvang meg til å ta et standpunkt,” sier hun. “Gud hjalp og styrket meg gjennom

OVERVINN UTFORDRINGER MOT EKTESKAP

Under en andakt for unge voksne tok eldste Earl C. Tingey, emeritusmedlem av De syttis første quorum, opp seks betenkeligheter unge enslige voksne kan ha med hensyn til ekteskap:

“1. Det kan virke som om hjemvendte misjonærer i mindre grad oppmuntres til å gifte seg. Hvis dette er deres oppfatning, er den feil. Alle hjemvendte misjonærer skulle, så snart de kommer hjem, oppfordres til å holde seg aktive i Kirken, skaffe seg utdanning og yrkespraksis og begynne å se seg om etter en evig livsledsager.

2. Enkelte unge menn føler at de ikke kan innfri forventningene til enkelte unge kvinner... God kommunikasjon kan fjerne denne usikkerheten.

3. Vekt på utdanning eller karriere kan gi ekteskapet en underordnet rolle. Ekteskap, utdanning og karriere kan gå hånd i hånd. En yrkeskarriere uten familie, der en familie er mulig, er en tragedie.

4. La ikke livet bare dreie seg om moro eller selviskhet. Livet er mer enn en fornøylespark. Bli ikke fanget av å skaffe dere eiendeler. Godta ansvar.

5. En negativ oppfatning av ekteskapet ... kan skremme noen fra å gifte seg. Noen sier: ‘Hvorfor gifte seg når det er så mange skilsmisser?’ Bare fordi skilsmisser forekommer, betyr det ikke at dere ikke kan ha et lykkelig og rikt ekteskap. La ikke andres handlinger påvirke deres avgjørelser. Dere må bestemme dere for at deres ekteskap ikke skal mislykkes.

6. Noen utsetter ekteskapet av økonomiske grunner. Å utsette ekteskapet til økonomien er tilstrekkelig til å ha en flott livsstil, er ikke klokt. Så mye av livet sammen – å streve, å tilpasse seg og lære å takle livets utfordringer – går tapt når det skjer.”

Fra “Tre budskap til unge voksne,” *Liahona*, april 2007, 30.

Skriftene, bønner og prestedømsvelsignelser. Mange av de som opprinnelig var negative, har etter hvert erkjent at det jeg valgte, var godt og rett. De ser at jeg virkelig har funnet lykken. De har takket meg for at jeg stolte på meg selv og Herren.”

Da de hadde giftet seg, flyttet Ane og Benjamin til en ny by der de begge begynte på sine universitetsstudier. Snart ønsket de velkommen sin datter Olea, og Ane satte midlertidig sine studier på vent. Ane vil fortsette sin utdanning på deltid og på Internett, slik at hun både kan få en utdanning og være hjemme og ta seg av deres datter. Selv om hun vet at en slik ordning vil være hardt arbeid, vil Ane fortsatt kunne få den utdannelsen hun ønsker seg.

“Noen kan ha tenkt at jeg måtte ofre mye for å gifte meg og stifte familie,” sier hun, “og det kan ha sett slik ut. Men i virkeligheten har jeg fått alt. Jeg vet at når jeg velger å sette Herren først, vil alt annet bli gitt meg. Jeg er svært glad og takknemlig for å ha fullført min utdanning. Men mest av alt er jeg takknemlig for at vi har anledning til å være en evig familie!”

Benjamin er enig. “Gud har veiledet mitt liv på en slik måte at jeg har lært å sette ham først,” sier han. “For meg var det ikke et valg mellom familie eller utdanning, det var familien først og utdanning på samme tid. Det samme gjelder andre beslutninger. Det er ikke Gud eller ingenting. Det er Gud først, og så følger alt annet.” ■

Hvordan takler jeg samtaler om evangeliet når den andre personen bare prøver å vinne en debatt? Slike mennesker ønsker ikke å høre vitnesbyrd.

Logikk og fornuft kan naturligvis hjelpe oss å forstå sannheten, og det er mulig å gi logiske argumenter til forsvar for Kirken og dens lære. Men når man er mer interessert i å vinne en diskusjon enn å forstå en annens tro, blir strid uvegerlig utfallet. Vær urokkelig og bær vitnesbyrd om det du tror og vet er sant.

Hvis personen du snakker med, står på sitt, lar du vedkommende vite at du respekterer det han eller hun mener, men at dere vil måtte være enige om å være uenige. Diskusjoner om religiøs tro skulle ikke handle om å "vinne". Og hvis du blir kranglevoren eller sint, vil du ikke være et eksempel på hva du tror på, heller ikke vil du ha Den hellige ånd med deg.

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum har sagt at når vi snakker med folk om Kirken, "skulle vårt mål være å hjelpe dem å forstå sannheten, ikke å forsvare vårt ego eller score poeng i en teologisk debatt. Vårt dyptfølte vitnesbyrd er det mest effektive svar vi kan gi våre anklagere. Og slike vitnesbyrd kan bare bæres i kjærlighet og saktmodighet."¹

Det som hører Ånden til, læres "ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånds og krafts bevis" (1 Korinterbrev 2:4). Selv om det kanskje ikke vil overbevise noen, skulle du bære ditt vitnesbyrd og la folk få vite hva du tror på. Og når du snakker om evangeliet, kan *hvordan* du sier ting være like viktig som *hva* du sier. Snakk tålmodig og med kjærlighet. Følg Ånden, og du vil få tilskyndelser om hva du skal si (og hva du ikke skal si) og hvordan du skal reagere. ■

NOTE

1. Robert D. Hales, "Kristent mot: Prisen for å være disippel," *Liahona*, nov. 2008, 73-74.

Hva er poenget med **klasse- og quorums-presidentskaper** for ungdom?

U nge kvinners klassepresidentskaper og quorumpresidentskaper i Det aronske prestedømme er til nytte både for dem som har kallene og dem de tjener.

Medlemmene av presidentskapene har rett til inspirasjon om klassen eller quorumet, som kan hjelpe dem å vite hvordan de skal be for og drive fellesskapsfremmende arbeid overfor medlemmer av klassen eller quorumet, spesielt de som er nye eller mindre aktive. Å være i et presidentskap hjelper ungdom å lære lederegenskaper som delegasjon, tjeneste, kommunikasjon og deltagelse i råd. Å lære å organisere og lede møter og aktiviteter hjelper ungdomsledere å forberede seg til misjon eller andre fremtidige kall, fordi de lærer betydningen av å gjøre sin plikt og hvordan man utarbeider en plan og gjennomfører den.

Klassens og quorumets medlemmer får også visse velsignelser gjennom disse lederne. De har noen på sin egen alder å snakke med som kan hjelpe og oppmuntre dem til å etterleve evangeliet og gjøre mange ting, særlig når de gjennomgår Personlig fremgang eller Plikt overfor Gud. Ettersom presidentene i klasser eller quorumer er med i biskopsrådets

ungdomskomiteé, kan de informere biskopen om problemer, bekymringer eller gode gjerninger i sine klasser og quorumer.

Å bli kalt til et klasse- eller quorumpresidentskap er et stort ansvar som hjelper ungdom å få større selvtilit, lære å være en leder og et eksempel og utvikle kjærlighet og samhold i klassen eller quorumet. ■

Til styrke for ungdom sier at vi skulle unngå **ekstreme frisyre**.

Hva slags frisyre regnes som for ekstreme?

H va som regnes som ekstremt, kan variere med kultur og tid, så det er vanskelig å si nøyaktig hvilke frisyre som er for ekstreme for alle. Så hvordan vet du om en frisyre er “ekstrem”? Spør deg selv: “Hvorfor gjør jeg dette?” Hvis du har anstrengt deg for å gi deg selv uvanlig hårfarge,

lengde og styling utelukkende i den hensikt å understreke et poeng eller få oppmerksomhet, kan du være inne på det “ekstreme” som er nevnt i *Til styrke for ungdom*.¹

Ber Kirkens ledere deg om å unngå det ekstreme bare fordi de vil at du skal se enkel og ordinær ut, uten stil eller personlighet? Naturligvis ikke. De har gitt dette rådet fordi utseendet sier noe om deg. “Ved din påkledning og opptreden kan du vise at du forstår hvor dyrebart ditt legeme er. Du kan vise at du er en Jesu Kristi disippel.”² Ekstreme frisyre kan overskygge dette budskapet og sende ut et mer verdslig budskap om deg. ■

NOTER

1. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 7.
2. *Til styrke for ungdom*, 6.

HVA SKJER NÅR VI DØR?

Det er et grunnleggende spørsmål, og gjennom profeter i fordums og ny tid har Gud gitt oss svar.

Vår kjærlige himmelske Fader har gitt oss litt kunnskap om hva vi kan forvente når vi går videre fra dette livet. Her er sannheter som kan hjelpe deg å forstå hvor dine avdøde slektninger og venner er nå, og hvor vi alle til slutt vil være.

Hva vet vi om åndeverdenen?

Hvor er åndeverdenen?

President Brigham Young (1801-77) sa at åndene til dem som en gang levde på jorden, holder seg rundt oss på denne jord, selv om vi ikke kan se dem.¹

Hvordan er åndeverdenen?

Det kommer an på. De rettferdige vil oppleve paradiset – lykke, hvile og fred, uten problemer, bekymring og sorg (se Alma 40:12). De ugudelige vil oppleve helvete (se Alma 40:13-14). Helvete kan defineres som “skuffelsens plage i menneskesinnet”.²

DELTA I DISKUSJONEN

I hele mars vil dere studere Jesu Kristi forsoning i deres prestedømsquorumer og klasser i Unge kvinner og Søndagsskolen. En av forsoningens mange velsignelser er at på grunn av den, vil vi alle oppstå. Tenk på hvordan kunnskap om forsoningen og oppstandelsen forandrer ditt perspektiv i vanskelige tider. Prøv å huske en bestemt situasjon og hvordan ditt vitnesbyrd om forsoningen og oppstandelsen velsignet deg, og overvei å dele denne opplevelsen med familien eller i en kommende leksjon i kirken på søndag.

Hvordan ser ånder ut?

Menneskers ånder hadde en voksen form i det førjordiske liv og vil ha den samme form i åndeverdenen, selv om de dør som spedbarn eller barn.³

Kan ånder i åndeverdenen se oss?

Ja, når det trengs. President Joseph F. Smith (1838-1918) sa at de som befinner seg i åndeverdenen, kan se oss klarere enn vi kan se dem, og at "deres kjærlighet til oss og deres ønske for vårt velvære, må være større enn det som vi føler for oss selv".⁴

Kan ånder i åndeverdenen fortsatt bli fristet?

Hvis du er trofast i dette livet, vil ikke Satan ha noen makt over

deg i åndeverdenen. De ugudelige vil være underkastet Satan der, akkurat som de var på jorden.⁵ Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har forklart at dette liv er den tid vi har til å omvende oss, fordi "det er når vi er her på jorden at kroppen og ånden kan lære sammen".⁶

Hva gjør åndene i åndeverdenen?

Vi vet iallfall at åndene til de troende som ennå ikke er gjenoppstått, utfører misjonærarbeid blant åndene som er i fangenskap.⁷ Vi vet også at blant dem som var trofaste, finnes det familiestruktur og en kirkeorganisasjon.⁸

MENING, MOTIVASJON OG HÅP

"Oppstandelsen er en av pilarene i vår tro. Den gir mening til vår lære, motivasjon for vår adferd og håp for vår fremtid."

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, "Oppstandelse," *Liahona*, juli 2000, 16.

Hva vet vi om oppstandelsen?

Hvor mange vil oppstå fra de døde?

Alle mennesker som har levd på jorden, vil oppstå (se 1 Korinterbrev 15:21-23).

Hvordan vil et oppstandent legeme være?

Et oppstandent legeme vil være:

- **Udødelig.** “Dette dødelige legeme blir oppreist til et udødelig legeme, ... så de ikke kan dø mer” (Alma 11:45).
- **Fullkomment.** “Ånden og legemet skal gjenforenes til

sin fullkomne skikkelse” (Alma 11:43). President Joseph F. Smith forklarte: “Deformiteter vil bli tatt bort, defekter skal elimineres, og menn og kvinner skal få sine ånders fullkommenhet, den fullkommenhet som Gud fastsatte i begynnelsen.”⁹

- **Vakkert.** President Lorenzo Snow (1814-1901) sa: “Det finnes ikke noe som er vakrere å se på, enn en oppstanden mann eller kvinne.”¹⁰
- **Fullt av herlighet.** President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: “Deres ånd er ung, livfull og vakker. Selv om legemet er gammelt, sykt eller forkrøplet på noen måte, når ånden og legemet gjenforenes i oppstandelsen, vil dere være herlige, dere vil bli herliggjort.”¹¹
- **Uten sorg eller smerte.** “Døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke

pine skal være mer” (Johannes’ åpenbaring 21:4).

Hva vil skje med dem som døde som barn?

Ifølge profeten Joseph Smith, vil foreldrene til et barn som døde i barndommen, “ha den glede, fryd og tilfredsstillelse å oppfostre [sitt] barn etter oppstandelsen, inntil det når sin ånds fulle skikkelse”.¹²

Hva vil skje med folk som ble kremert eller ikke ble begravet?

Selv om Kirken ikke oppfordrer til kremasjon, tror vi at uansett hva som skjer, vil alle mennesker oppstå med et fullkomment legeme. President Brigham Young sa at i oppstandelsen “vil de spesielle grunnleggende partikler som utgjorde vårt legeme her, hvis vi gjør ære på dem, selv om de ligger i havets dyp og selv om en partikkel er i nord, en annen i syd, en i øst og en annen i vest, bringes sammen igjen på et øyeblikk, og vår ånd vil ta det i besittelse”.¹³

Hvem vil oppstå, og når?

DEN FØRSTE OPPSTANDELSE, ELLER “DE RETTFERDIGES OPPSTANDELSE” (L&P 76:17)

▲ Ved Kristi oppstandelse

Profeter og visse andre rettferdige mennesker som vil motta celestial herlighet (se Mosiah 15:21-25).

▲ Ved Kristi annet komme

De som vil motta celestial herlighet (se L&p 76:50-70; 88:96-98).

▲ I begynnelsen av tusenårsriket

De som får terrestrial herlighet (se L&p 88:99).

DEN ANDRE OPPSTANDELSE, ELLER “DE URETTFERDIGES OPPSTANDELSE” (L&P 76:17)

▲ På slutten av tusenårsriket

De som vil motta celestial herlighet (se L&p 76:85; 88:100-101).
Fortapelsens sønner (se L&p 76:43-48; 88:102).

Hvorfor en fysisk oppstandelse?

Den fysiske oppstandelse er en del av Guds plan, og har blitt forkynt av profeter siden Adams tid (se Moses 5:10). Men “djevelen har ikke noe legeme, og dette er hans straff”,¹⁴ så han forvrenger denne læren slik at folk ikke tror på en fysisk oppstandelse.

Mange tror at et fysisk legeme er som et fengsel for sjelen, og at vi bare virkelig kan være lykkelige når ånden er frigjort fra legemet, men dette er ikke sant. Herren har åpenbart at en fysisk oppstandelse er nødvendig fordi:

- **Det er slik vi mottar en fylde av glede.** Bare “ånd og grunnstoff [et fysisk legeme], uadskillelig forenet, mottar en fylde

av glede” (L&p 93:33). Vi vet også at de som var døde og ventet i ånde verdenen på Kristi oppstandelse, “hadde betraktet sine ånders lange adskillelse fra legemet som et fangenskap” (L&p 138:50).

- **Det er en velsignelse vi mottar fordi vi har valgt vår himmelske Faders plan.** Før vi ble født på jorden, valgte alle ånder som noensinne ville leve på jorden, å følge vår himmelske Faders plan istedenfor Satans opprør (se Abraham 3:23-28). Som følge av dette mottar vi et dødelig legeme og deretter, ved den gave som Kristi oppstandelse er, gjenoppstår vi med et udødelig legeme. De som fulgte Satan i den førjordiske verden,

vil aldri motta noen form for fysisk legeme.

- **Det bringer oss tilbake til Guds nærhet for å bli dømt.** Mormons bok lærer oss helt klart at det er oppstandelsens kraft som gjør oss i stand til å komme inn i Guds nærhet for å bli dømt etter våre gjerninger.¹⁵
- **Det er nødvendig for frelse.** Joseph Smith sa: “Intet menneske kan få del i frelsen med mindre han har et legeme.”¹⁶
- **Det er slik vi blir lik vår himmelske Fader og Jesus Kristus.** “Faderen har et legeme av kjøtt og ben like følbart som menneskets – Sønnen likeså” (L&p 130:22). ■

NOTER

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 279.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 221.
3. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Joseph Smith* (1998), 130-32.
4. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. utg. (1939), 430-31.
5. Se *Læresetninger – Brigham Young*, 282; Alma 34:34-35.
6. M. Russell Ballard, “Is It Worth It?” *New Era*, juni 1984, 42.
7. Se L&p 138:30; se også *Læresetninger – Joseph Smith*, 474.
8. Se *Evangeliets prinsipper* (2009), 238; for mer om ånde verdenen, se Dale C. Mouritsen, “The Spirit World, Our Next Home,” *Ensign*, jan. 1977, 46-51.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 23.
10. Lorenzo Snow, *The Teachings of Lorenzo Snow*, red. Clyde J. Williams (1996), 99.
11. Boyd K. Packer, “20-markseddelen,” *Liahona*, juni 2009, 23; *New Era*, juni 2009, 5.
12. *Læresetninger – Joseph Smith*, 177.
13. *Læresetninger – Brigham Young*, 276.
14. *Læresetninger – Joseph Smith*, 211.
15. Se 2 Nephi 9:22; Jakobs bok 6:9; Mosiah 16:8-10; Alma 11:41; 33:22; 40:21; Helaman 14:17; Mormon 7:6; 9:13.
16. *Læresetninger – Joseph Smith*, 212.

Av eldste
Quentin L. Cook
 i De tolv
 apostlers quorum

IKKE BRUK MASKER

Et av våre beste sikringstiltak mot å gjøre dårlige valg er å ikke ta på oss masker i form av anonymitet.

Når jeg har reflektert over hvem dere er, har jeg fått en følelse av at dere kanskje ikke fullt ut forstår hvor viktig deres generasjon er. Jeg tror dere har både bakgrunn og grunnvoll til å kunne bli den beste generasjon noensinne, særlig med hensyn til å fremme vår himmelske Faders plan.

I lys av deres enorme muligheter til å gjøre godt, hva er jeg opptatt av når det gjelder deres fremtid? Hvilke råd kan jeg gi dere? Dere vil alle være under stort press til å handle karakterløst – til å bruke en maske – og til å bli en som ikke egentlig gjenspeiler den dere er eller ønsker å være.

Et eksempel fra USAs historie

I 2011 møtte eldste L. Tom Perry og jeg Abraham Foxman, den nasjonale lederen for antirasismeorganisasjonen Anti-Defamation League. Dens oppgave er å stanse ærekrenkelse av det jødiske folk.

Under vårt møte med Foxman i New York spurte jeg om han hadde noen råd til oss i forbindelse med vårt ansvar for informasjon og samfunnskontakt i

Kirken. Han tenkte seg om en stund, og forklarte så viktigheten av å oppmuntre folk til ikke å bruke masker. Han beskrev Ku Klux Klan. Det var en organisasjon som var svært innflytelsesrik og ganske skremmende for de fleste amerikanere i første del av det 20. århundre. Med identiske kapper og masker som gjorde det umulig å identifisere deltagerne, brant de kors på plenene til dem de angrep, og kalte seg moralens voktere. De angrep for det meste afroamerikanere, men også katolikker, jøder og immigranter. De mest militante klanmedlemmene deltok i pisking, fysisk mishandling og til og med drap. Foxman påpekte at flertallet av Klanen, uten maskene, ofte er vanlige mennesker, herunder forretningsmenn og kirkegjengere. Han sa at å skjule sin identitet og iføre seg en maske gjorde dem i stand til å delta i aktiviteter som de normalt ville ha unngått. Deres opptreden hadde en forferdelig innvirkning på det amerikanske samfunnet.

Foxmans råd var å understreke viktigheten av å unngå masker som skjuler vår sanne identitet.¹

Eksempler fra Kirkens historie

Tidlig i Kirkens historie var profeten Joseph, Emma og deres 11 måneder gamle tvillinger Joseph og Julia på Johnsons gård i Hiram, Ohio.

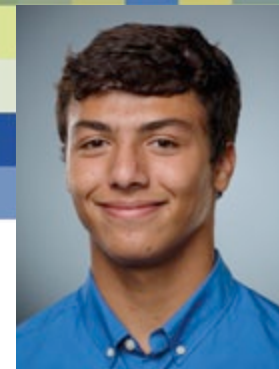
Natt til en søndag sparket en gruppe menn med svartmalt ansikt inn døren og slepte profeten med seg ut, hvor de slo ham og smurte ham og Sidney Rigdon inn med tjære.

Selv om profeten hadde mistet en tann, fikk en alvorlig skade i siden, manglet en del av håret og hadde brannsårl forårsaket av salpetersyre, talte han som vanlig på søndagens møte. Blant de hellige som var forsamlet der, var det minst fire medlemmer av mobben.²

Det er også interessant at de som forårsaket profeten Joseph og hans bror Hyrums martyrdød, malte ansiktet i et forsøk på å skjule sin sanne identitet.³

Unngå å bruke masker og opptre karakterløst

Jeg antyder ikke at noen av dere ville ha deltatt i slike forferdelige

hendelser som jeg nettopp har beskrevet. Jeg tror det i vår tid, når det er lettere enn noensinne å være anonym, ligger viktige prinsipper i å ikke bruke masker og være “tro til den pakt våre martyrer verget”.⁴

Et av våre beste sikringstiltak mot å gjøre dårlige valg er å ikke ta på oss masker i form av anonymitet. Hvis dere noensinne ønsker å gjøre det, skal dere vite at det er et alvorlig faresignal og et av djevelens redskaper til å få dere til å gjøre noe dere ikke burde gjøre.

Det er interessant at de som bruker pornografi, ofte antar en falsk identitet og skjuler sin deltagelse. De maskerer sin adferd, som de vet er forkastelig og ødeleggende for alle de bryr seg om. Pornografi er en pest som er skadelig ikke bare for en persons moralske stilling overfor Gud, men som kan ødelegge ekteskap og familier og har en negativ innflytelse på samfunnet.

De av dere som har utviklet denne nedbrytende vanen, skal vite at dere kan omvende dere, og dere kan bli helbredet. Omvendelse vil måtte komme før helbredelse. Helbredelse kan være en lang prosess. Biskopen eller grenspresidenten kan gi råd om hvordan dere

kan få den hjelp dere trenger for å bli helbredet.

Handle i samsvar med din tro.

Det er i dag vanlig å skjule sin identitet når man skriver hatefulle, krasse og trangsynte anonyme innlegg på Internett. Noen kaller det ordkrig. Enkelte institusjoner prøver å sile kommentarene. *New York Times* vil for eksempel ikke tolerere kommentarer med personangrep, uanstendighet, vulgaritet, blasfemi, imitasjoner, motsigelser og grove utsagn...

The Times oppfordrer også til bruk av virkelige navn fordi: “Vi har sett at personer som bruker sitt navn, deltar i mer engasjerende, respektfulle samtaler.”⁵

Apostelen Paulus skrev:

“Far ikke vill! Slett selskap forderver gode seder.

Våk opp for alvor og synd ikke! For noen har ikke kjennskap til Gud” (1 Korinterbrev 15:33-34).

Det er klart at ondsinnet kommunikasjon ikke bare handler om dårlige manerer, men hvis siste-dagers-hellige bedriver dette, kan de øve negativ innflytelse på dem som ikke har kunnskap om Gud eller et vitnesbyrd om Frelseren.

Enhver bruk av Internett til å trakkassere, ødelegge et rykte eller sette noen i et dårlig lys, er forkastelig. Vi ser i samfunnet at når noen bruker anonymitetens maske, har de lettere for å bedrive adferd som dette, som er så nedbrytende for en sivilisert debatt. Den krenker også de grunnprinsipper som Frelseren forkynte.

De rettferdige behøver ikke bruke maske for å skjule sin identitet.

Gjør det fullt og helt

Vi har stor tiltro til dere. Kirkens ledere tror virkelig at dere kan bygge opp riket som ingen tidligere generasjon har gjort. Dere har ikke bare vår kjærlighet og vår tillit, men også våre bønner og velsignelser. Vi vet at deres generasjon må lykkes dersom Kirken skal fortsette å bli bygget opp og riket skal fortsette å vokse. Vi ber om at dere må spille deres rolle godt, ved å unngå å bruke masker. ■

Fra en Kirkens skoleverks andakt for unge voksne som ble holdt 4. mars 2012 ved Brigham Young University – Idaho.

NOTER

1. Møte med Abraham Foxman på hans kontor i New York City 14. juni 2011.
2. Mark L. Staker, “Remembering Hiram, Ohio,” *Ensign*, okt. 2002, 35, 37.
3. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 528.
4. “Skal det unge Sion glemme?” *Salmer*, nr. 183.
5. Mark Brent, i “The Public Forum,” *Salt Lake Tribune*, 27. juli 2011, A16.

MIN BROR TRODDE PÅ MEG

Dan hjalp meg å utvikle et talent jeg var sikker på at jeg ikke hadde.

Av David Dickson
Kirkens tidsskrifter

Jeg var 15 da jeg oppdaget sannheten om mine talenter – eller mer presist, min mangel på sådan – på ett bestemt område: Jeg kunne ikke synge.

Jeg hadde prøvespilt til en revy, og min a cappella-solo låt så ille at halvveis gjennom kom en akkompagnatør opp og begynte å spille med av medlidenhet. Etter dette, sverget jeg at ingen skulle få høre meg synge igjen. Det var på tide å gå videre og finne en annen hobby fordi én ydmykende opplevelse var nok.

Min storebror Dan, som var en fantastisk sanger, hadde imidlertid andre planer. Måneder etter min audition, spurte han hvorfor jeg hadde vært så livredd for å synge i det siste.

“Jeg er håpløst dårlig,” sa jeg. “Jeg kan ikke synge!” Dan trodde meg ikke. Til tross for mine protester, overtalte han meg til å synge noe der og da. Jeg var nervøs.

Jeg kan ikke huske hva jeg sang, men det var kort, knapt hørbart og syntes å være bevis på at jeg ikke hadde noe merkbart sangtalent. Det Dan sa etterpå, vil jeg huske

STYRK DINE SØSKEN

“Styrk forholdet til brødrene og søstrene dine. De kan bli dine nærmeste venner. Støtt dem i deres interesser, og hjelp dem med problemer de måtte stå overfor.”

Til styrke for ungdom (hefte, 2011), 15.

resten av mitt liv. “Der ser du,” sa han: “Jeg visste at du hadde en god stemme. Du trenger bare å øve.”

I Lære og pakter 38:25 lærer vi å “la enhver akte sin bror som seg selv”. Hvis Dan hadde gjort narr av meg og sangen min, slik mange eldre søsken kunne ha gjort, ville han ganske sikkert ha sørget for å ha stilnet min sang, kanskje resten av mitt liv. I stedet løftet Dan meg opp. Han oppmuntret meg.

Til slutt fulgte jeg hans råd og øvde. Til min overraskelse ble jeg gradvis bedre. Sang ble en stor glede i livet mitt. Jeg sang

i mange kor gjennom hele videregående og deretter på universitetet og videre. Sang er fortsatt en av mine største gleder.

Frelseren sa: “Se, tenner vel menneskene et lys og setter det under en skjepp? Nei, men i lysestaken, og det lyser for alle som er i huset” (3 Nephi 12:15). Jeg har vært i stand til å la dette lyset skinne ved å nyte og dele musikk i mange år nå, men jeg kunne aldri ha gjort det uten oppmuntringen fra min bror Dan. ■

Av Ann M. Dibb
Annenrådgiver
i Unge kvinners
generalpresidentskap

JEG HAR ET VITNES- BYRD OM FAMILIEN

For mange år siden lyttet jeg mens en søster i menigheten bar vitnesbyrd. Jeg husker hva hun fortalte og hva jeg følte. Søster Reese uttrykte takknemlighet for sin rettskafne familie og for den glede og trøst kunnskapen om evige familier ga henne. Jeg følte Ånden bekrefte mitt oppriktige ønske om å få den samme velsignelsen og det samme vitnesbyrdet om familier.

La meg gi noen forslag for å hjelpe deg å få et vitnesbyrd om familiens betydning:

1. Søk ydmykt Herrens inspirasjon og skriv ned dine inntrykk mens du studerer. Rens ditt liv ved å holde budene. Dette vil hjelpe deg å kvalifisere deg for Ånden, som vil hjelpe deg i din søken.

2. Les “Familien – En erklæring til verden”,¹ som første gang ble presentert av en profet for nesten 20 år siden. Mitt vitnesbyrd om profeter, seere og åpenbarere blir styrket når jeg leser dette dokumentet og overveier de endringer som har skjedd

i verden med hensyn til familien. Når du leser erklæringen, skulle du merke deg læresetningene, rådene, advarslene og de lovede velsignelser, og hva de betyr for deg personlig.

3. Studer profetenes og generalautoritetenes ord. Deres ord er inspirert og vil velsigne dem som tror og følger dem. For eksempel har president Thomas S. Monson sagt: "Familien må ha førsteplass i vårt livsmønster fordi den er den eneste mulige grunnvoll et samfunn av ansvarlige mennesker noen gang har funnet det mulig å bygge for fremtiden på og bevare de verdier som de i dag setter så høyt."²

4. Studer Skriftene. De inneholder flere eksempler på familier som er etablert på et fundament av rettferdighet, lydighet og tro på vitnesbyrdet om Jesus Kristus. Les i Skriftene, spesielt Mormons bok, med spørsmålet: "Hvilke læresetninger vil velsigne meg hvis jeg anvender dem på min nåværende og fremtidige familie?"

5. Studer Til styrke for ungdom, spesielt kapitlet "Familie". Lær om ansvar i og velsignelser av en familie. Legg merke til arbeidet som kreves av hvert medlem for å skape og opprettholde en samstemt, evangeliesentrert familie. Bli oppmerksom på hvordan du kan styrke relasjonene i familien. Se etter de løfter og den trøst som finnes i ytterspalten til høyre.

I virkeligheten angår alle kapitlene i *Til styrke for ungdom* direkte

og kan forbedre familieforhold. Når normene og budene følges av hvert medlem, vil de bli velsignet med Den hellige ånds veiledning og kvalifisere seg til templets hellige ordinanser og pakter, noe som vil velsigne den enkelte familie nå og for evig.

GUDS PLAN FOR FAMILIER

"Gud ønsker at alle hans barn kommer til verden som en del av en evig familie med en mor og far som elsker og har omsorg for hverandre og sine barn. Hvis du ikke opplever dette, skal du være tålmodig og fortsette å leve rettferdig. Se etter verdige forbilder. Forbered deg nå til å fylle dine guddommelige roller som ektemann eller hustru og som far eller mor. Forplikt deg til å gifte deg i templet og stifte din egen evige familie."

Til styrke for ungdom (hefte, 2011), 15.

6. Handle i samsvar med det du har lært i ditt studium, og *anvend* det du har lært i din familie (se L&p 88:119).

Jeg har hørt gripende vitnesbyrd av unge kvinner som har arbeidet med den tredje verdinormerfaringen under Guddommelige egenskaper i Personlig fremgang, der unge kvinner blir bedt om å gjøre en spesiell innsats for å styrke sine familieforhold i to uker (unge menn kan finne en lignende plan i *Jeg oppfyller min plikt overfor Gud* [2010], 80-81). En ung kvinne forteller: "Jeg har opplevd et mirakel. Jeg er glad i min søster, og det skjedde i løpet av bare to uker! Jeg har satt meg som mål å gjenta denne erfaringen for hvert medlem av familien hvert eneste år. Hvorfor? Fordi det har gjort meg så lykkelig!"

7. Be og søk Åndens bekreftelse på familiens betydning. Vær tålmodig og årvåken. Et vitnesbyrd vil komme gjennom Ånden fordi "familien er forordnet av Gud" og "det er den viktigste enhet i tid og evighet."³

Jeg vet at ved å gjøre disse tingene vil dagen komme da dere, i likhet med søster Reese, vil være i stand til å stå og fortelle: "Jeg har et vitnesbyrd om familien, og denne kunnskapen gir meg trøst og glede." ■

NOTER

1. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
2. *Teachings of Thomas S. Monson*, red. Lynne F. Cannegieter (2011), 112.
3. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.1.1.

*For å unngå å falle i skjulte synkehull,
hold deg på stien!*

SKJULTE FARER

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

Nær toppen av Santa Cruz, en øy i Galápagos, ligger Los Gemelos, "Tvillingene". Hvert av disse to enorme synkehullene er stort nok til å romme flere fotballbaner. Fra kanten ser det omtrent ut som gamle menneskeskapte steinbrudd som sørget for stein til for-gangne templer.

Til tross for den naturlige skjønnheten i området, er ikke alt slik det synes. Tett vegetasjon dekker det tropiske terrenget unntatt der stiene baner seg vei gjennom. Stiene er nøye utvalgt på grunn av sin stabile grunn. Grunnen på hver side av stiene, selv om den er dekket av busker, planter og til og med trær, er kanskje ikke like stabil.

Hvis du forlater stiene som omkranser Los Gemelos for å utforske regnskogen, kan du nå som helst trække på en del av jordskorpen som ikke er sterk nok til å bære vekten din. Hvor langt ville du falle? Det ville du ikke visst før du traff bunnen. Noen av synkehullene i Santa Cruz er mer enn 30 meter dype. Ifølge lokale sagn, er ett hull så dypt at bunnen aldri har blitt funnet.

Stiene følger en bestemt rute – en du kanskje ikke tror du ønsker å følge. Men det er sikkerhet i stiene og en garanti for hvor de fører.

Vær oppmerksom på den tynne jordskorpen

I evangeliesammenheng kan disse stiene rundt Los Gemelos være symbol på mange ting, for eksempel budene, profetenes læresetninger, rådene i Tro mot Gud og Personlig fremgang, normene i *Til styrke for ungdom* og selve evangeliet. Når vi deltar i evangeliet, når vi følger profetenes læresetninger, når vi lever i henhold til budenes veiledning, finner vi sikkerhet og fred. Når vi ikke gjør det ... kan ting bli litt risikabelt.

Noen ganger kan vi bli fristet til å slutte å følge budene eller ignorere Kirkens læresetninger fordi vi føler at de er restriktive. Vi ønsker å velge vår egen vei i livet.

Men akkurat som stiene rundt Los Gemelos hjelper folk å unngå å falle gjennom tynne skorper, begrenser ikke budene vår handlefrihet – de gir snarere den beste muligheten for lykke og fremgang. Vi kan alltid velge hva vi vil gjøre. Vi kan bestemme oss for å gå vår egen vei istedenfor å følge den som vår himmelske Fader har staket ut for oss. Vi vil absolutt ikke komme til målet noe raskere enn ved å følge den utprøvde veien, og å finne vår egen vei kan bli smertefullt og besværlig.

Det samme gjelder for budene, som for eksempel Visdomsordet. Vår himmelske Fader og hans kirke tar ikke fra oss vår handlefrihet ved å kreve at

PÅ VEIEN

“Derfor, gjør de ting som jeg har fortalt dere at jeg har sett deres Herre og Forløser skal gjøre, for ... da er dere på denne snevre og smale sti som fører til evig liv. Ja, dere har gått inn gjennom porten, dere har fulgt Faderens og Sønnens befalinger, og dere har mottatt Den Hellige Ånd som vitner om Faderen og Sønnen, for å oppfylle det løftet han har gitt om at hvis dere gikk inn på veien, skulle dere motta” (2 Nephi 31:17-18).

vi avstår fra å drikke alkohol. Vi kan velge om vi vil holde dette budet eller ikke. Men når vi gjør dette valget, velger vi også konsekvensene forbundet med det.

Hvis vi velger å bryte disse budene, risikerer vi å gå glipp av alle velsignelsene. Valget står ikke om hvorvidt vi har lov til å drikke alkohol eller gjøre det ene eller det andre. Det handler om hvorvidt vi ønsker himmelens velsignelser og om å gjøre det Herren ber oss om fordi vi elsker ham og er omvendt til ham.

Trygghet på stien

Jessica P. og Nory A., to unge kvinner som bor på Santa Cruz, vet dette personlig. De er begge konvertitter og har begge sett forskjellen det gjør å holde budene. Det er ikke særlig mange medlemmer på Galapagosøyene (bare 125 medlemmer i grenen av rundt 25 000 innbyggere på øya). Det kan være vanskelig å holde seg på den snevre og smale

sti (se 1 Nephi 8:20; 2 Nephi 4:33; 31:17-19; Alma 7:19), med fristelser som alkohol og narkotika på alle kanter.

Nory har sett utfordringene i sin egen familie. Et år etter at hennes familie ble døpt, ble de beseglet i Guayaquil Ecuador tempel. Ikke lenge etter, falt imidlertid flere medlemmer av hennes familie fra. En stund var hun og hennes mor de eneste som deltok i kirken. Hvordan holdt hun seg sterk?

“Familiens hjemmeaften,” sier hun. “En stund var det bare min mor og jeg som hadde den. Senere begynte min eldre bror og min far å bli med. Og hver gang vi studerer evangeliet, sier pappa: ‘Dette er til meg.’ Nå er han i ferd med å bli sterkere, og det er broren min også.”

Jessica har kjempet en annen kamp. “Å være eneste medlem av Kirken i familien min er vanskelig,” forklarer hun. Noen av hennes familiemedlemmer liker ikke at hun

går i kirken. Det kan faktisk føre til krangler.

“Noen ganger ønsker du at dine foreldre, din familie, var medlemmer av Kirken,” sier hun, “slik at du kunne ha snakket med dem om ting. Det er vanskelig.

Når du har problemer, kan du ikke lete på gaten eller finne trøst i alkohol, for det vil ikke hjelpe det minste. I stedet går jeg i kirken, hvor jeg har gode venner.

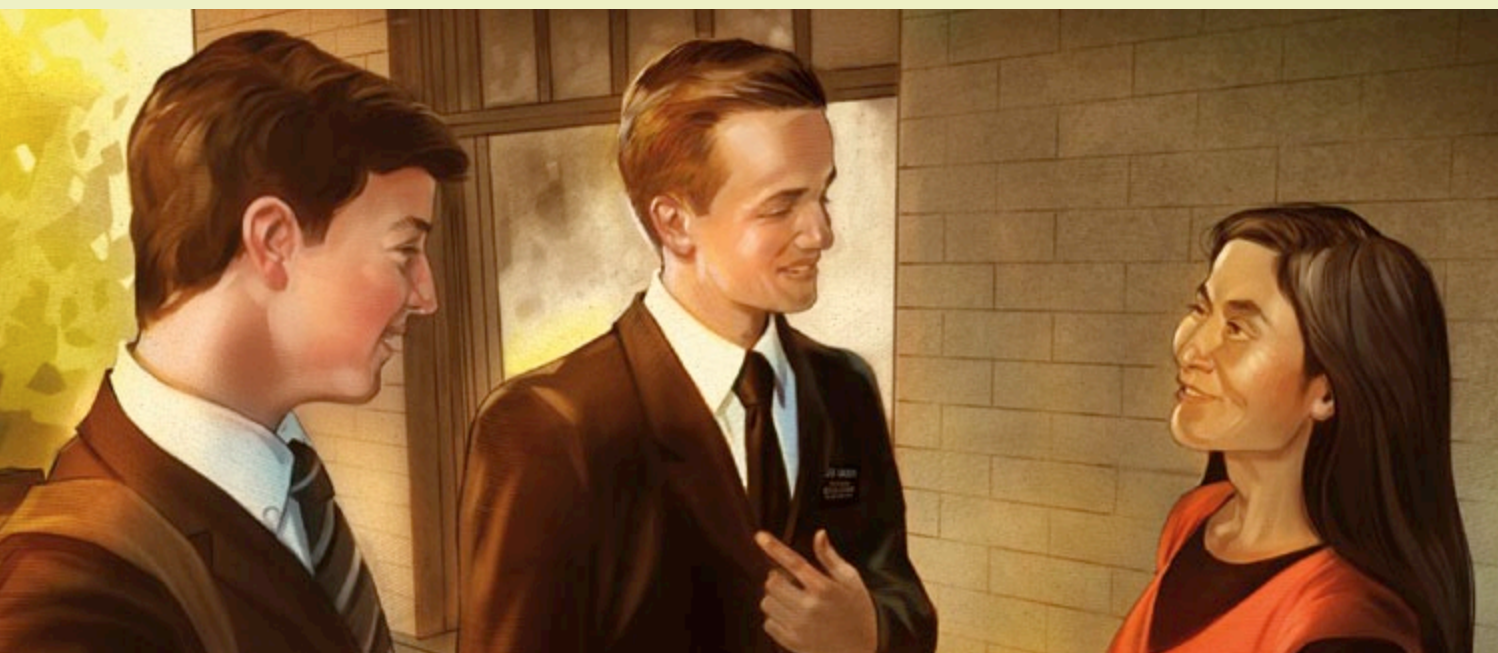
De hjelper meg mye. Når jeg er nedfor, har jeg alltid Nory eller andre unge kvinner. Når jeg kommer til kirken, føler jeg meg levende. Jeg føler at alle mine problemer blir lettere.”

Velg rett vei

Jessica og Nory har funnet glede i å etterleve evangeliet. Eller rettere sagt, de har funnet glede *fordi* de etterlever evangeliet.

Budene, i likhet med stiene rundt Los Gemelos, begrenser oss ikke. De gir den veiledning som er nødvendig for å gjøre oss fullkomne gjennom Frelserens forsoning (se L&P 82:8-9). Når vi velger å holde budene, velger vi å vise kjærlighet og hengivenhet til Gud. Vi velger å være verdige til Den hellige ånds veiledning. Vi velger å være verdige til å motta inspirasjon, til å kunne tjene, til å kunne gå i templet og til å foredle prestedømmet.

Viktigst av alt er det at vi velger å arbeide mot evig liv i det celestiale rike sammen med vår Fader i himmelen. Det er veien til fred og lykke. ■

RØRT av et VITNESBYRD

Av Michael Harken

I begynnelsen av min misjon virket jeg i en liten by i Syd-Korea. Én regnfull dag hadde vi ikke hatt mye fremgang, men vi ønsket å fortsette arbeidet til det var på tide å dra hjem. Min ledsager og jeg besluttet at vi ville banke på noen flere dører.

Ved én dør åpnet en kvinne, og min ledsager begynte å snakke med henne. Som ny misjonær, var det vanskelig for meg å forstå det som ble sagt, men etter noen minutter begynte hun å snakke til oss på engelsk. Vi fant ut at hun var fra Chicago i USA, og hadde flyttet hit sammen med familien sin. Hennes mann var predikant for et kirkesamfunn som ikke var vennlig stemt overfor vår tro.

Kvinnen var hyggelig, men ivrig etter å motbevise Mormons bok og overbevise oss om at vår kirke var feil. Jeg sto der sammen med min ledsager

mens han prøvde å svare på hennes vanskelige spørsmål. Min ledsager prøvde å vitne for henne om at Mormons bok er sann og at den kunne hjelpe henne, men hun insisterte på å tro at han tok feil.

Etter ca 30 minutter med diskusjon ved døren, spurte hun min ledsager: "Hvor går vi hen etter dette livet?" Jeg skjønnte at hun var ivrig etter å tilbakevise min ledsagers læresetninger, slik hun hadde vært før. Min ledsager vitnet om frelsesplanen og at vi kan leve sammen med våre familier for evig i det celestiale rike. Før han kunne fortsette, stoppet hun ham og ba ham om å gjenta det han nettopp hadde sagt om at familier kan være sammen. Han gjentok det han hadde sagt. Jeg følte Ånden så sterkt, og jeg kunne se i øynene hennes at noe hadde rørt henne også dypt. Etter dette korte,

men sterke vitnesbyrdet, sluttet hun å argumentere med oss, tok imot en Mormons bok og ba oss om å komme tilbake for å snakke med henne og hennes mann om Mormons bok.

Jeg husker at jeg gikk hjemover sammen med min ledsager den kvelden, forundret over virkningen av min ledsagers vitnesbyrd. Jeg forsto da at et vitnesbyrd ledsaget av Ånden er den mektigste undervisningsmetoden vi har. Jeg vil aldri glemme min ledsager og hans vitnesbyrd den kvelden. Etter denne opplevelsen bestemte jeg meg for at jeg, selv med min begrensede evne til å snakke koreansk, ville prøve å bære mitt vitnesbyrd uansett. Etter hvert som jeg gjorde det, begynte jeg å føle Ånden mer og mer. Jeg lærte at den beste kommunikasjonen skjer når du underviser ved Ånden. ■

Michael Harken, Utah, USA.

Der Mormons bok ble utgitt

Bli med meg å utforske et viktig sted i Kirkens historie!

Av Jan Pinborough

Kirkens tidsskrifter

En sommerdag i 1829 gikk Joseph Smith inn i en rød mursteinsbygning i Palmyra i New York, hvor Egbert B. Grandin hadde en trykkpresse. Profeten hadde nettopp fullført oversettelsen av ordene på gullplatene, og han ønsket at Grandin skulle publisere de første 5000 eksemplarene av Mormons bok. Innen neste vår var den nye boken med hellig skrift trykt og klar til å leses.

Åtte år gamle Luke S. besøkte Grandinbygningen for å lære den fantastiske historien om hvordan Mormons bok ble utgitt for 183 år siden denne måneden. ■

Grandins nye presse kunne trykke 16 sider på en gang – dobbelt så mange som eldre presser kunne.

Dette rommet har kopier av utstyret som ble brukt til å trykke Mormons bok.

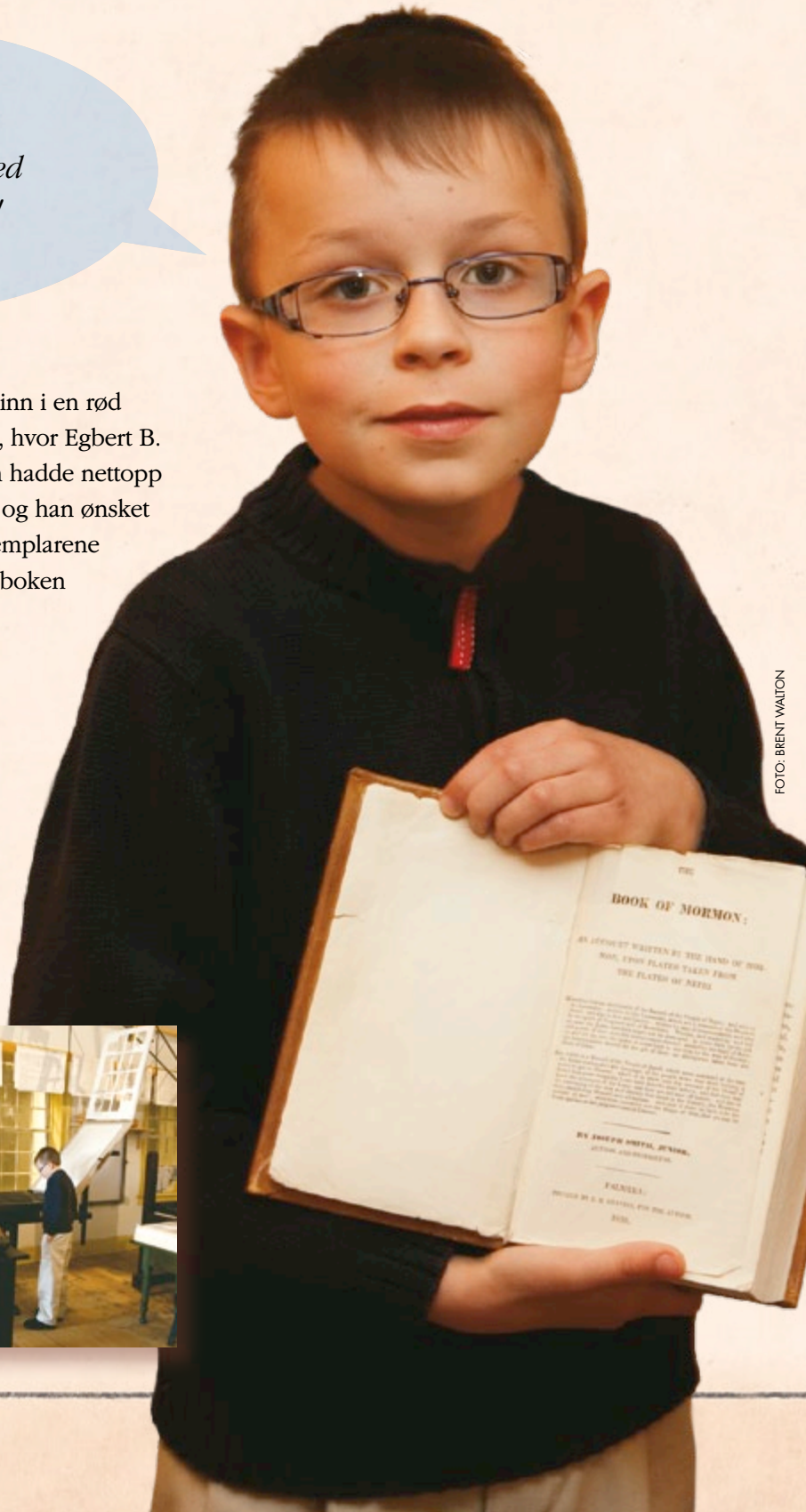

FOTO: BRENT WALTON

Disse kassene inneholder tusenvis av små metallbokstaver kalt typer. Store bokstaver kalles "upper case" [øvre kasse] på engelsk fordi de ble oppbevart i de øverste kassene.

Typografen måtte plassere én bokstav om gangen i et redskap kalt en vinkelhake.

Blekkballer ble brukt til å påføre typene blekk.

Sidene ble hengt opp slik at blekket kunne tørke.

De store sidene, kalt signaturer, gikk til bokbinderiet. Her ble de brettet, skåret i små sider og sydd sammen.

Mormons bok kom ut for salg 26. mars 1830. Hvert eksemplar kostet \$ 1,75. (Dette tilsvarer ca \$ 24 i dag.) De fleste måtte jobbe i ca to dager for å tjene så mye penger.

I dag publiseres tusenvis av eksemplarer av Mormons bok hvert år på 85 forskjellige språk! Deler av boken er også oversatt til ytterligere 23 språk.

Joseph Smith ønsket at Mormons bok skulle være en fin, skinninnbundet bok stemplet med gullskrift, akkurat som Bibelen.

DET VAR IKKE LETT!

Lukes favoritthistorie fra Mormons bok er om da Nephi hentet messingplatene (se 1 Nephi 3-4). Han liker at Nephi arbeidet hardt for å gjøre det Herren ba ham om. Luke lærte noe lignende om utgivelsen av Mormons bok. "Jeg lærte at det ikke var lett," sa han. "De måtte sette alle bokstavene opp ned og baklengs!"

Rics nye bok

Av Laura Byrd

Basert på en sann historie

“Jeg vil å så gjerne gjøre godt, alltid være grei”
(“Villig hjelper jeg,” Barnas sangbok, 71).

Ric strøk hendene over gullbokstavene på forsiden av sin nye bok. Vennene hans kom nærmere.

“Den er så kull!” sa Jake. “Jeg har aldri sett en rød Mormons bok før.”

“Den ser ut som om den passer i skjortelommen din,” la Jarom til.

“Det gjør den,” sa Ric idet han puttet den i lommen og så tok den opp igjen. Akkurat da ønsket Primær-presidenten velkommen til samlingsstunden, så guttene sluttet å snakke. Men Ric kunne ikke la være å skotte ned på boken sin fra tid til annen.

Da Primær var ferdig, stoppet Ric innom barnestuen for å hente sin lille-søster. Pappa var allerede der.

“Har du sett mamma?” spurte pappa.

“Nei, men jeg håper hun er klar til å dra,” sa Ric. “Jeg er sulten!”

Rics mage rumlet da de fant mamma, men han smilte da han så bror og søster Bird stå sammen henne. Det vil si, bror Bird sto. Søster Bird satt i rullestolen sin, som alltid. Mamma sa at søster Bird hadde en sykdom som kalles multipel sklerose, eller MS, som gjorde det vanskelig for henne å bruke musklene. Noen ganger hadde hun store smerter, men hun hadde alltid et smil til alle. Bror og søster Bird var noen av dem Ric likte aller best i menigheten.

“Hei sann, unge mann,” sa bror Bird og håndhilste på Ric. “Hvordan var det i Primær i dag?”

“Fantastisk. Jeg fikk vise alle sammen denne.” Ric holdt frem sin lille røde bok.

“Hva er det?” spurte søster Bird.

“Det er min nye Mormons bok. Bestemor og bestefar sendte den

til meg,” sa Ric idet han ga den til henne.

“Jeg har aldri sett en sånn før,” sa søster Bird, idet hun snudde den røde boken i lommeformat. “Den er så liten og lett. Jeg elsker å lese Mormons bok, men jeg blir så sliten i hendene av å holde Skriftene at jeg må gi meg etter et par minutter. Men denne kunne jeg holdt lenge.” Hun ga den tilbake.

Ric så på den kule boken sin. Deretter så han på søster Bird.

“Her, søster Bird. Jeg vil at du skal ha denne.” Ric la boken tilbake i hendene hennes.

“Er du sikker?” spurte bror Bird.

“Jeg er sikker,” sa han.

“Å, takk, Ric.” Søster Bird fikk tårer i øynene. “Å lese Skriftene hjelper meg gjennom de dagene jeg har det vondt. Den lille boken din vil virkelig hjelpe meg.” Hun strakte ut armene og ga ham en stor klem.

Da de gikk til bilen, sa mamma: “Du er veldig stille. Er du lei deg fordi du ga bort boken din?”

“Ikke egentlig. Den var kul, men jeg har en annen Mormons bok hjemme. Dessuten tror jeg at det som er inni boken, er viktigere enn det som er på utsiden.”

Mamma klemte skulderen hans kjærlig.

“Jeg håper bare ikke bestemor og bestefar vil bli lei seg fordi jeg ga bort boken min.”

“Stol på meg, Ric, det blir de ikke.”

Ric hadde en følelse av at mamma hadde rett. ■

Laura Byrd, Oregon, USA.

“Hvis dere vil anstrenge dere utover det som er lett å gjøre, vil dere føle dere så vel at vennlighet vil begynne å bli en del av deres hverdag.”

Mary N. Cook, førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap: “Godhet begynner først med meg. Glem ikke det så lett!” *Liahona*, mai 2011, 120.

Megans lam

Av Julina K. Mills

Basert på en sann historie

"[Arbeid] for å tjene hverandre"

(Mosiah 2:18).

“Dyrene må fortjene føden.”
Pappas ord lød som
et ekko i Megans sinn.

Hundene passet sauene, og hønene
la egg. Sauene produsert ull å selge.
Megan hjalp til med å klippe dem
hver vår, og den tykke ullen deres
lignet alltid snøen som smeltet på
det grønne jordet.

Men Megans lam var annerledes.
De var de minste som ble født i fjor,
og de var for små til å produsere

ILLUSTRASJON: GUY FRANCIS

nok ull til at det lønnet seg ha dem. Pappa hadde ønsket å sende dem til slakteren, men de to små, skrøpelige ungene hadde smeltet Megans hjerte. Hun hadde tryglet om å få beholde dem, og pappa hadde endelig gått med på det. "Men," hadde han advart henne, "du må ta deg av dem selv."

Til å begynne med hadde alt gått greit. Megan hadde brukt bursdagspengene sine til å kjøpe høy da lammene begynte å spise. Men nå var bursdagspengene borte, og pappa sa at det var for dyrt å la lammene beite på jordet han leide utenfor byen. Dessuten visste Megan at hun sjelden ville få se dem hvis de skulle være på jordet. Hun sukket da hun så lammene

sine spise av den siste ladningen med høy. Den ville være borte i morgen, og hun måtte finne en måte å mate lammene sine på.

Megan klappet den hvite ullen på lammenes hoder idet hun lente seg mot innhegningen. Nede i gaten kunne hun se Mr. Flowers stelle rosene sine. Et par hus lenger nede haltet Mrs. Wilmot langsomt ut for å hente posten. Mrs. Wilmot var en enke som bodde helt alene. Noen ganger raket Megans bror løv for Mrs. Wilmot, men han klaget alltid fordi hun ikke hadde råd til å betale ham.

Megan la merke til hvor langt Mrs. Wilmots gress var. "Jeg skal tilby meg å klippe plenen for henne," besluttet Megan. "Men ikke nå. Jeg må finne en måte å mate lammene mine på."

Plutselig fikk Megan en idé. Mrs. Wilmot hadde gress, og Megan hadde sauer som trengte beite – en perfekt kombinasjon! Megan klappet lammene sine raskt på hodet og løp

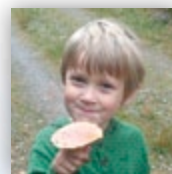
til Mrs. Wilmots hus. Da Mrs. Wilmot åpnet døren, strålte hun til Megan, glad for å få besøk. Ordene ramlet ut av Megans munn idet hun forklarte sin idé.

"Mrs. Wilmot, jeg tror dette kan være bra for oss begge!" avsluttet Megan. Hun holdt pusten og ventet på svar.

"Det tror jeg også!" sa Mrs. Wilmot. "Jeg trenger selskapet, og plenen min trenger hjelpen. Kom med lammene i morgen tidlig." Megan og Mrs. Wilmot smilte til hverandre, og Megan gliste hele veien hjem.

Neste dag var begynnelsen på et langt og fantastisk vennskap. Megan tok sauene sine med til Mrs. Wilmots hus hver morgen før skolen, og om ettermiddagen besøkte hun henne en stund før hun tok lammene med seg hjem for kvelden. Gresset på Mrs. Wilmots plen holdt perfekt høyde, og Megans lam gjorde seg fortjent til føden. ■

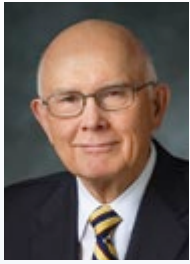
Julina K. Mills bor i Arizona i USA.

Naboen min kom tilbake etter en tur i skogen, hvor hun hadde plukket sopp for å spise. Familien vår fikk noen av henne, og jeg hjalp mor med å rense dem. Da vi var ferdige, tenkte jeg på min nabo og hvor mange hun hadde å rense helt alene. Jeg banket på døren hennes, hun slapp meg inn, og jeg hjalp henne. Hvis Jesus bodde her, ville han også ha hjulpet naboen min.

Jonatan L., 5 år, Sverige

Hvorfor er Jesus Kristus så viktig for oss?

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Medlemmene av De tolv apostlers quorum er spesielle vitner om Jesus Kristus.

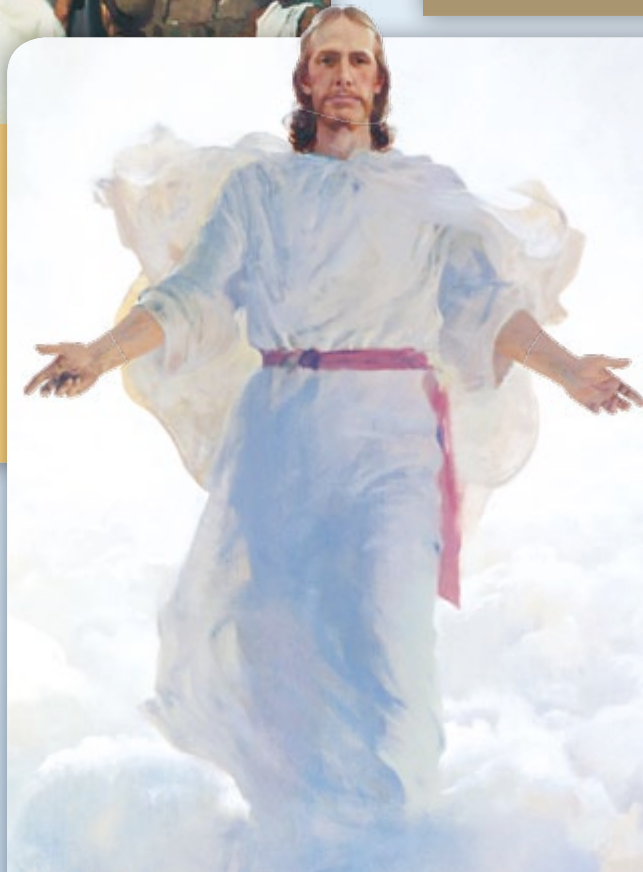
Han er vår Skaper.

Han ga prestedømmets kraft til sine apostler og andre.

Hans lære lyser opp vår vei og viser oss veien tilbake til vår himmelske Fader.

Jesu Kristi forsoning gir oss mulighet til å få det evige livs velsignelser.

På grunn av hans oppstandelse skal vi få leve igjen.

Dette er den viktigste kunnskap i verden. Den hellige ånd har åpenbart det for meg, og han vil åpenbare det for deg.

*Fra "Læresetninger om Jesus,"
Liahona, nov. 2011, 90-91, 93.*

Fordi HAN lever

Av **Marivic Pasigay**, Negros Occidental, Filippinene
og **Marissa Widdison**, Kirkens tidsskrifter

Basert på en sann historie

*“Herren er virkelig oppstått”
(Lukas 24:34).*

Watoy stoppet under det fargerike filippinske flagget utenfor skolen før han gikk inn.

“God morgen, klasse,” sa læreren hans. “På tide med morgenbønn.”

På alle kanter berørte Watoy sine venner sin panne, sitt bryst og sine skuldre for å gjøre korsets tegn. Så resiterte de den samme bønningen som de alltid gjorde i begynnelsen av timen. Som vanlig, deltok ikke Watoy sammen med dem. I stedet lukket han øynene, bøyde hodet og holdt sin egen stille bønn. Han ba om forskjellige ting hver gang, slik han hadde lært å be hjemme og i Primær.

Da han var ferdig og så opp, så han at hans lærer så på ham med et forvirret ansiktsuttrykk.

“Kan jeg få snakke med deg etter skolen?” sa hun.

Watoy svelget og nikket. Var han i trøbbel?

Da skoledagen var slutt, kom Watoy sine lærer bort til ham.

“Jeg ser at du aldri gjør korsets tegn eller deklamerer vår morgenbønn,” sa hun. “Vil du fortelle meg hvorfor?”

Watoy pustet lettet ut. Læreren var ikke sint, bare nysgjerrig! Han tenkte på hvordan han skulle svare.

“Vel,” begynte han, “når vi ber i min kirke, snakker vi med vår himmelske Fader om mange forskjellige ting. Og korset minner oss om da Jesus døde. Men Jesus er ikke død. Han lever!”

Læreren hans tenkte på dette en stund, og nikket deretter sakte.

“Takk for at du fortalte meg dette,” sa hun.

Da Watoy gikk til fotballtreningen, følte han seg varm og god innvendig. Han likte å undervise andre om Jesus Kristus. ■

I påsken feirer vi Jesu Kristi liv. En aktivitet for nedtelling til påsken på side 68-69 kan hjelpe deg å forberede deg til denne spesielle dagen.

Jesus Kristus er vår Frelser

En gang da eldste LeGrand R. Curtis jr. i De sytti var barn, lekte han og hans søster i en liten båt på en elv. Til å begynne med var eventyret deres moro, men etter hvert som båten drev lenger fra land, innså de at de fløt i retning av farlige stryk lenger nede i elven.

Barna begynte å rope om hjelp. Deres far hørte dem og skyndte seg til båten for å redde dem. Han reddet dem, noe de ikke var i stand til å gjøre for seg selv. Han gjorde dette fordi han elsket dem.

Noen ganger gjør vi feil valg og gjør ting som i åndelig forstand bringer oss bort fra vår himmelske Fader. Vår himmelske Fader sendte sin Sønn Jesus Kristus for å frelse oss. Jesus Kristus led for våre synder, slik at vi kan omvende oss og vende trygt hjem for å bo hos vår himmelske Fader. Frelseren gjorde noe vi ikke kunne gjøre for oss selv. Han var villig til å gjøre dette fordi han elsker oss. ■

SANG OG SKRIFTSTED

- "Han sendte Sønnen"
(*Barnas sangbok*, 20)
- Johannes 3:16

PROFETER VITNER OM FRELSEREN

Sett hvert vitnesbyrd nedenfor sammen med bildet av profeten som uttalte det. Skriv profetens nummer i ruten.

"Og vi har sett og vitner at Faderen har sendt Sønnen som verdens frelser" (1 Johannes 4:14).

"For hele menneskeheten var i en fortapt og fallen tilstand og ville alltid være det med mindre de kunne stole på denne Forløser" (1 Nephi 10:6).

"Jeg vet at Jesus Kristus skal komme, ja, Sønnen, Faderens Enbårne, full av nåde og barmhjertighet og sannhet. Og se, det er han som kommer for å ta bort verdens synder, ja, syndene til enhver som standhaftig tror på hans navn" (Alma 5:48).

"Og det skal skje at hver den som tror på Guds Sønn, vil få evig liv" (Helaman 14:8).

"Jeg så to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*" (Joseph Smith – Historie 1:17).

"Jesus er Faderens enbårne i kjødet. Han er vår Forløser, han er vår Mellommann hos Faderen. Han døde på korset for å sone for våre synder" ("Han lever, min Forløser stor", *Liahona*, mai 2007, 25).

1. Alma

2. Joseph Smith

3. Lamanitten Samuel

4. Johannes

5. President Thomas S. Monson

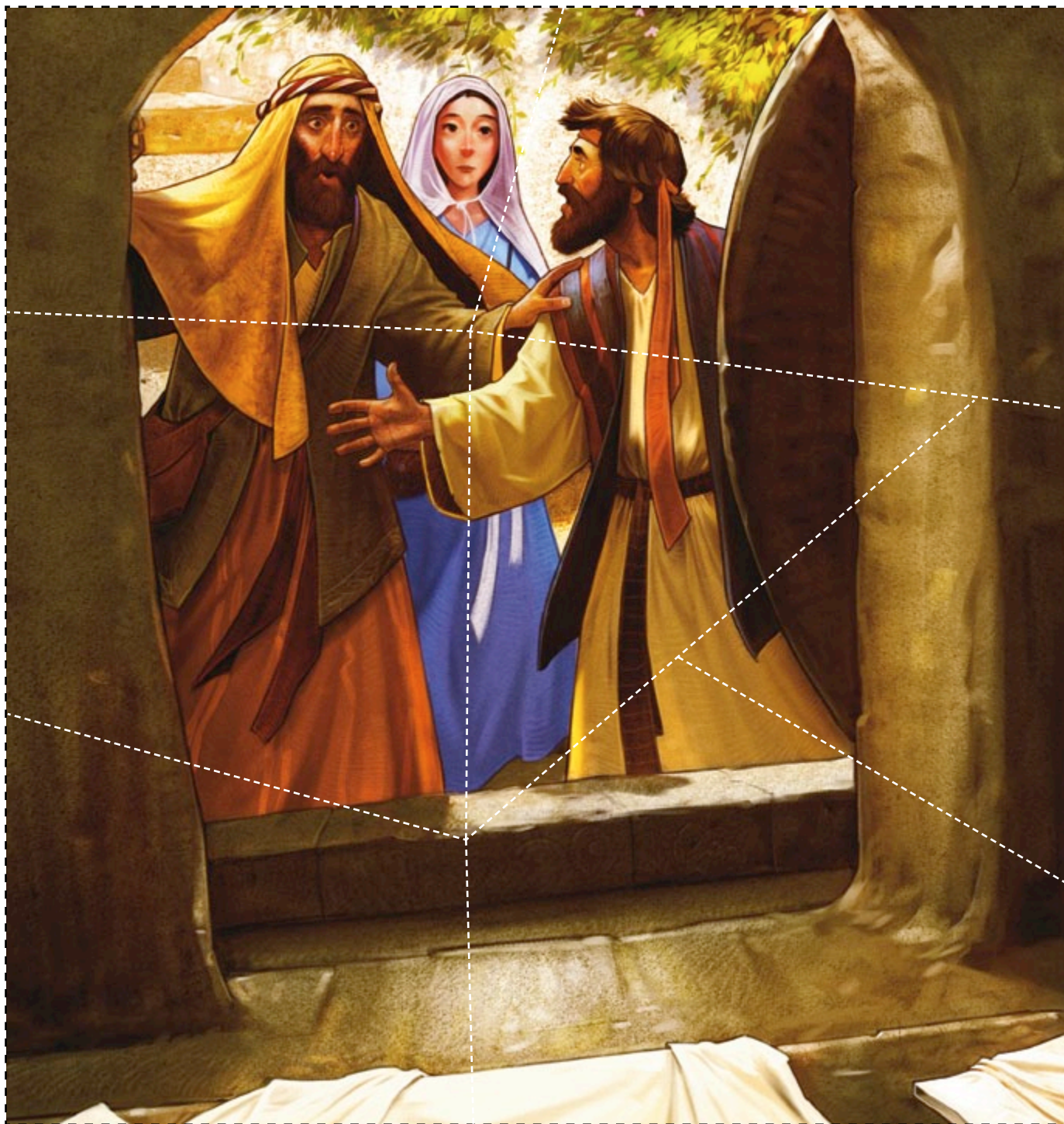

6. Lehi

LA OSS SNAKKE SAMMEN

Syng "Han sendte Sønnen", og snakk om spørsmålene i sangen. Tenk over hva dere kan gjøre som familie for å leve som Jesus Kristus.

Bilder av påske

Du kan bruke denne nedtellingsaktiviteten til å forberede deg til påsken, som er en tid for å minnes og feire Jesu Kristi liv, og hans forsoning. Klipp bildet til venstre til puslespillbiter som merket. Begynn en uke før påske, og velg en puslespillbit hver dag. Finn ut hvor den hører hjemme nedenfor, og gjør det som er skrevet på den plassen før du limer eller taper biten på plass. Når bildet er ferdig, er det påske!

Syng en Primær-sang som handler om Jesus Kristus. Hvordan kan du følge hans eksempel i dag?

Les hva levende apostler har skrevet om Jesus Kristus: "Han er verdens lys, liv og håp. Hans vei er den sti som fører til lykke i dette liv og evig liv i den kommende verden" ("Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd," Liahona, april 2000, 2-3).

Vi tar nadverden hver uke for å minnes Jesus Kristus. Hva kan du gjøre for å være spesielt ærbødig på nadverdsmøtet denne søndagen?

Syng din favorittjulesang. Hva husker du å ha lært om Jesu Kristi fødsel?

Les Johannes 3:16-17 sammen med mor eller far, og snakk om hva det betyr. Hvordan vet du at din himmelske Fader elsker deg?

Les historien "Fordi han lever" på side 65. Hvordan kan du dele et meningsfylt påskebudskap med vennene dine?

Lag en tegning av din favoritthistorie fra Skriftene om Jesus. Du kan be foreldrene dine om hjelp til å se The Life of Jesus Christ Bible Videos på biblevideos.lds.org for å få noen ideer.

En gave fra vår himmelske Fader

Av Chad E. Phares

Kirkens tidsskrifter

Basert på en sann historie

Isabelle var glad for at det var vår. Hun likte å lytte til fuglene. Hun likte å leke i det grønne gresset.

Isabelle var glad for at det var påske. Hun visste at påsken var en spesiell dag. I påsken feirer vi da Jesus kom tilbake til livet.

I Primær ga søster Martin fargestifter til alle barna i klassen. Hun ba dem om å tegne den største gaven vår himmelske Fader hadde gitt dem.

Michael tegnet
familien sin.

Eliza tegnet
venninnen sin.

Anthony tegnet
huset sitt.

Isabelle så på tegningene. De var veldig fine.
Isabelle tenkte på hva hun skulle tegne. Hun var glad for å ha en familie.
Hun var glad for å ha venner. Hun var glad for å ha et hus.

Isabelle tenkte på en annen gave som vår himmelske Fader ga alle mennesker. Han ga alle en Frelser i gave. Isabelle tok fargestiftene sine. Hun tegnet Jesus Kristus.

Søster Martin spurte Isabelle hva hun tegnet.

“Jeg tegnet Jesus,” sa Isabelle. “Han er den største gaven.” ■

Jesus Kristus lever

Av Chad E. Phares

Kirkens tidsskrifter

Etter at Jesus Kristus ble korsfestet, sto han opp igjen fra de døde. Dette betyr at kroppen hans våknet til live igjen, og at han vil leve evig. På grunn av hans oppstandelse, vil også vi leve evig.

Se på bildene som viser noen av hendelsene i Jesu liv. Skriv 1, 2, 3 eller 4 i rutene for å vise i hvilken rekkefølge hendelsene skjedde.

Ledere oppfordrer medlemmene til å knytte slektshistorie til templet

Av Heather Whittle Wrigley

Kirkerelaterte nyheter og begivenheter

I oktober 2012 sendte Det første presidentskap ut et brev som oppfordret medlemmene til å bruke sine egne slektsnavn ved tempelarbeid, og skisserte fem hovedpunkter for å hjelpe medlemmene å finne større tilfredsstillelse i å utføre slektshistorie og gå i templet.

Medlemmer kan følge oppfordringen om å finne, klargjøre og sende inn navn til templet ved hjelp av verktøy og ressurser som fines på LDS.org og FamilySearch.org. Punktene som er skissert i brevet fra Det første presidentskap, er:

1. "Når medlemmer av Kirken finner navnene på sine forfedre og tar disse navnene med til templet for ordinansarbeid, kan tempelopplevelsen bli sterkt beriket."

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har sagt: "Ethvert arbeid dere gjør i templet, er vel anvendt tid, men å motta ordinanser stedfortredende for en av deres egne forfedre vil gjøre tiden i templet mer hellig, og dere vil motta enda større velsignelser. Det første presidentskap har erklært: 'Vår fremste forpliktelse er å finne og identifisere *våre egne*

forfedre'" ("Gleden ved å forløse de døde," *Liahona*, nov. 2012, 93-94).

På LDS.org kan du lære mer om hvorfor vi blir bedt om å klargjøre navn fra vår egen familie for å ta med til templet, ved å klikke på **Resources, Family History** og **Why should we do temple work for our own ancestors?** (video under **Why Do We Do Family History Work?**).

2. "Medlemmer med begrenset evne til å gjøre sin egen slektsforskning, oppfordres til å utføre stedfortredende ordinanser med navn som er gitt dem av andre medlemmer eller av templet."

Mange medlemmer av Kirken har begrenset tilgang til templer. Kirkens ledere oppfordrer disse medlemmene til å gjøre det de kan. Medlemmer uten et tempel i nærheten, kan utføre slektsforskning og få tempelordinansene utført av andre.

Andre medlemmer sliter kanskje med følelsen av at all slektsforskning og alt arbeid som kan gjøres for deres forfedre, allerede har blitt gjort. Disse medlemmene oppfordres til å fortsette å gå i templet, og fortrinnsvis

ta med seg slektsnavn for andre medlemmer.

Under lds.org/temple, **Find a Temple** kan du få hjelp til å forberede neste tempelbesøk.

3. Ungdom og unge enslige voksne oppfordres spesielt "til å bruke sine egne slektsnavn eller navn på forfedre til andre medlemmer i menigheten og staven til tempelarbeid".

"Ønsker dere unge en sikker måte å eliminere djevelens innflytelse i deres liv på?" spurte eldste Scott. "Fordyp dere i å søke etter deres forfedre, klargjør navnene deres for de hellige stedfortredende ordinanser som er tilgjengelig i templet, og dra så til templet for å stå som stedfortreder for dem for å motta ordinansene dåp og Den hellige ånds gave. Når dere blir eldre, vil dere kunne være delaktige i å motta de andre ordinansene også. Jeg kan ikke tenke meg noen bedre beskyttelse mot djevelens innflytelse i deres liv" ("Gleden ved å forløse de døde", 94).

På Family History-delen av LDS.org, under **Getting Started**, finner du også fem trinn for å klargjøre slektsnavn til templet.

4. Prestedømsledere skulle forsikre seg om at alle medlemmer "forstår læren om å vende sitt hjerte til sine fedre og velsignelsene av tempelbesøk".

Kirken har mange ressurser tilgjengelig i trykt form og på nettet for å hjelpe medlemmene å forstå årsakene til å klargjøre navn til templet og hvordan man gjør det.

To Turn the Hearts er en ressursveiledning for ledere som supplerer *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* for å hjelpe prestedømslederne på menighets- og stavsplan til å gi støtte til medlemmer i deres ansvar for å søke etter sine døde og gi dem templets frelsende ordinanser. Her finnes videoer som viser hvordan noen staver har brukt tempelarbeid og slektshistorie til å styrke enkeltpersoner og familier.

Utforsk lederressursene som finnes på LDS.org, ved å klikke på **Resources, All Callings, Family History og Leader Resources**.

5. De som har "et stort antall

slektsnavn som er reservert, [oppfordres] til å frigi disse navnene før det går for lang tid, slik at nødvendige ordinanser kan utføres".

Det er nå 12 millioner navn på FamilySearch.org som har blitt reservert av familiemedlemmer som har til hensikt å utføre ordinansene for sine forfedre selv. Mange navn har imidlertid vært reservert i mange år.

"[Forfedre] er kanskje ikke like fornøyd når de må fortsette å vente på at deres ordinanser skal bli utført," sa eldste Scott. "Vi oppfordrer de av dere som har et stort antall reserverte navn, til å dele dem med andre slik

at andre slektninger eller medlemmer av menigheten og staven kan hjelpe dere med å fullføre arbeidet. Dere kan gjøre dette ved å dele ut tempelkort til medlemmer i menigheten og staven som er villige til å hjelpe, eller ved å bruke FamilySearch-systemet til å sende navnene direkte til templet" ("Gleden ved å forløse de døde," 94).

I **Getting Started**-delen som er nevnt ovenfor, under **I Want to Share Names with Others**, klikker du **Watch Video**, og så ser du videoen **Releasing Names for Temple Work** for å få informasjon om å dele reserverte navn med andre. ■

Mediefagfolk ønskes til arbeid på kirkeprosjekter

Av Ryan Morgenegg

Church News

Et forsøk på bedre å fortelle Kirkens historie rundt om i verden, har Avdeling for publiserings-tjenester opprettet en database for mediefagfolk (mediapro.lds.org), et register for mediefagfolk som er interessert i å skape og produsere film, video, TV-sendinger, arrangementer og digitale medier for Kirken.

Hovedformålet med databasen er å identifisere dyktige mediefolk rundt om i verden, og Kirken ønsker å finne så mange godkjente fagfolk, enkeltpersoner og virksomheter som mulig. Scott Olson, prosjektleder for databasen, sier: "Kirken er på utkikk etter erfarne fagfolk med flere års erfaring. Dette er ikke en database for amatører."

Med Media Professionals-databasen vil Kirken kunne bruke et internasjonalt team av mediefolk til å spille inn video over hele verden raskere og mer økonomisk.

Tidligere når et medieprosjekt skulle gjennomføres, ble lokale personer i Utah innleid og fløyet til et sted for å spille inn en video eller gjennomføre et prosjekt, for deretter å dra tilbake og fullføre prosjektet ved Kirkens hovedkvarter. Kirken har audiovisuelle fagfolk som er engasjert i diverse prosjekter, men det er så mange medieprosjekter som venter at det ikke er mulig for interne team å gjennomføre dem alle. En database med dyktige fagfolk rundt om i verden er viktig for fremtiden til Kirkens medieinnsats.

Bror Olson sier: "For at Kirken skal få fullt utbytte av MediaPro-databasen, trenger den flere fagfolk fra hele verden. Vårt mål med nettstedet er å få erfarne mediefolk knyttet til Kirkens database, slik at når et prosjekt dukker opp i en hvilken som helst del av verden, kan vi kontakte dem og komme raskt i gang."

En medieperson som ønsker å bli vurdert for prosjekter, skulle sende navn, e-postadresse og en kort biografi til mediapro@ldschurch.org. En del av informasjonen som mediefolk fyller ut, vil være en detaljert oversikt over deres arbeid, sammen med eksempler på tidligere arbeid, ferdigheter og tilgjengelighet. Bror Olson sier: "Det er viktig å være nøye med å beskrive ferdigheter, fordi noen ferdigheter er relevante for både video, film og Internett."

Bare å registrere seg hos MediaPro garanterer ikke at man får anledning til å jobbe for Kirken, men hvis fagfolk ikke registrerer seg, vil de kanskje aldri få sjansen. Når de registrerer sin informasjon og sine ferdigheter, blir Kirken i stand til å identifisere dem og se hva de kan gjøre. ■

FOTOILLUSTRASJON: MATTHEW REIER

Kirkens tilstedeværelse øker i Syd-Amerika, sier eldste Oaks og eldste Bednar

Av Jason Swensen
Church News

Første kapittel i Lære og pakter inneholder profetien om at Kirken vil komme “ut av mulm og ut av mørke” (1:30). Den dagen kan ha kommet i mye av Syd-Amerika.

“Vi er ute av mulm og mørke,” sa eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum da han kom hjem fra Syd-Amerika i oktober. “Denne sannheten gjenspeiles i måten [sydamerikanske] embedsmenn kjenner og gjenkjenner Kirken på og hvordan Kirkens representanter mottas når vi kommer.”

Eldste Bednar ledsaget eldste Dallin H. Oaks, begge medlemmer av i De tolv apostlers quorum, på et besøk til området Syd-Amerika syd fra 19. til 28. oktober, som omfattet en gjennomgang av området, møter med misjonærer og prestedømsledere og andakter for ungdom og unge enslige voksne som ble overført over hele Chile, Argentina, Uruguay og Paraguay.

De tilreisende autoritetene møtte mer enn 1800 misjonærer i områdets fire nasjoner. “Vi håndhilste på alle misjonærene vi møtte, og de så bra ut,” sa eldste Oaks. “Det var en imponerende misjonærstyrke fra Nord- og Syd-Amerika.”

Rundt 15 000 mennesker så også to andakter for områdets ungdom og unge enslige voksne. Eldste Oaks presiderte over andakten for unge enslige voksne, som ble sendt til 326 steder i hele området. Eldste Bednar var den presiderende

FOTO: GIENITT MED TILLATELSE FRA SØR-AMERIKA SYDMISJON OG CHURCH NEWS

autoritet ved ungdomsandakten, som ble sett av unge i alderen 12-18 år og deres foreldre som var forsamlet på 439 steder.

På hvert opplæringsmøte og hver andakt talte de tilreisende brødrene om betydningen av å oppnå en høyere grad av “virkelig vekst” gjennom økning i tilstedeværelsen på nadverdsmøtet, antall begavelser og vielse i templet og unge mennesker som reiser på heltidsmisjon.

På ungdomsandakten ble de unge mennene og kvinnene oppfordret til å stille spørsmål. Generalautoritetene besvarte en rekke spørsmål om misjonærforberedelse og hvordan man kan holde seg rettferdig i en stadig mer ugudelig verden.

Brødrene fortalte også lokale prestedømsledere at virkelig vekst i området bare kan oppnås med økning i misjonærtjeneste og å holde bedre på eksisterende medlemmer. En fruktbar kjerne av hjemvendte misjonærer er nødvendig for å sikre fremtidige generasjoner av erfarne ledere, sa eldste Oaks.

Eldste Mervyn B. Arnold i De sytti, daværende områdepresident, beskrev generalautoritetene og deres hustruers besøk som “inspirerende, oppløftende og meget lærerikt”.

“Deres kjærlighet, vennlighet og undervisning vil alltid bli husket,” sa han. ■

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum møter erkebiskopen av Santiago, Chile, monsignore Ricardo Ezzati Andrello.

President Monson gjeninnvier Boise tempel

Av Sarah Jane Weaver

Church News

I november 2012 gjeninnviet president Thomas S. Monson Boise Idaho tempel – en bygning som opprinnelig ble innviet i 1984 og til slutt stengt i 15 måneder for omfattende renovering.

Kvelden før gjeninnvielsen møttes en gruppe på 9200 unge mennesker til en kulturell feiring. Så mange ungdommer deltok at de fylte Taco Bell Arena på området til Boise State University, og deres

President Thomas S. Monson uttrykker sin kjærlighet og takknemlighet til medlemmer av Kirken under en kulturell feiring kvelden før han innviet Boise Idaho tempel.

familier og andre måtte samles andre steder for å se programmet, som ble sendt til stavssentre i hele tempeldistriktet.

Produksjonen handlet mindre om dans og mer om å forberede seg til templet, sa Gary Walker, formann for underkomiteen for ungdommens kulturelle feiring.

Under feiringen sa president Monson at templet “skinner som et fyrtårn av rettferdighet for alle som vil følge dets lys... Vi verdsetter dette lyset, og vi takker vår himmelske Fader for de velsignelser dette templet og alle templer bringer oss.”

Eldste Bednar deltok også på innvielseslesjonene på søndag, hvor han sa: “Det er en varme, et lys og en utstråling som kommer fra et tempel hvor som helst i verden.”

Boise Idaho tempel betjener omtrent 100 000 siste-dagers-hellige fra 31 staver i området. ■

Kirken utarbeider Internett-ressurser for ungdomsaktiviteter

I et forsøk på å styrke Kirkens unge menn og unge kvinner over hele verden, utarbeider Kirken en Internett-ressurs for ungdomsaktiviteter. Den nye delen av LDS.org for ungdomsaktiviteter blir utviklet for å hjelpe ungdomsledere og deres voksne veiledere å planlegge meningsfulle aktiviteter for quorumer i Det aronske prestedømme og Unge kvinners klasser i staver og menigheter over hele Kirken.

Nettstedet er ment å støtte Kirkens pågående satsing på å styrke ungdom, som har blitt markert med de nylige forandringene i alderskravene til misjonærtjeneste på heltid, den nye læringsressursen for ungdom *Kom, følg med meg*, og oppfordringer til ungdom om å delta i slektshistorie.

For unge menn utfyller nettstedet det åndelig-rettete programmet “Tro mot Gud” med ressurser for fysisk, sosial og pedagogisk utvikling. ■

© IRI

Mange frivillige medlemmer av Kirken fra Tsjekkia og Slovakia arbeidet muntert i timevis i varmt vær langs den bratte bredden av vannreservoaret i Zilina, der de samlet flasker, papir, plast, papp, skumplast og annet søppel i løpet av en dag med tjeneste i september 2012.

Tjenestedag i Slovakia

Mer enn 130 medlemmer fra Tsjekkia og Slovakia, sammen med tidligere tsjekkiske og slovakiske misjonærer, møttes i Zilina, Slovakia 8. september 2012 for å utføre tjeneste for kommunen – rydde 1,3 tonn avfall fra bredden av Zilinas vannreservoar, forbedre byens barnehagebygninger og luke byens blomsterbed.

“Det er herlig å se de frivillige som arbeider hardt, og se smilene og gleden i øynene deres!” sier Hana Snajdarova, en frivillig hvis familie var blant de tidlige konvertittene til Kirken i Slovakia. “Jeg tror det er derfor vi er så glad i disse prosjektene. Vi ønsker å hjelpe – å tjene – og vi elsker det.”

Det nye testamente i frittstående utgave på spansk nå tilgjengelig

Kirken lanserte nylig en frittstående versjon av Det nye testamente fra den spanske *Santa Biblia: Reina Valera 2009*, noe som gjør Skriftene mer tilgjengelig

og anvendelig for både Kirkens medlemmer og ikke-medlemmer.

Denne nye versjonen er i standard størrelse og inneholder Det nye testamente, fotnoter og utdrag fra Joseph Smiths oversettelse.

Den frittstående versjonen av Det nye testamente på spansk er tilgjengelig i myk innbinding fra Kirkens distribusjonssentre eller store.lds.org (art.nr. 09215002).

Endringer i presidentskapet for området Syd-Amerika syd

6. januar 2013 ble eldste Walter F. González avløst som medlem av De syttis presidentskap, og erstattet eldste Mervyn B. Arnold som president for området Syd-Amerika syd i Buenos Aires i Argentina. Eldste Arnold fikk et nytt oppdrag ved Kirkens hovedkvarter.

Elders Jorge F. Zeballos og Francisco J. Viñas fortsetter som rådgivere i områdepresidentskapet.

“Vi uttrykker takknemlighet for disse brødrenes hengivne tjeneste og ønsker dem lykke til i sine oppgaver,” lyder et brev fra Det første presidentskap.

Hellige i Botswana fryder seg over den første staven i landet

I november 2012 møttes nesten 900 medlemmer av Kirken i Botswana i Afrika for å være vitne til organiseringen av den nye Gaborone Botswana stav – den første staven i landet.

President for området Afrika sydøst, eldste Dale G. Renlund, og eldste Colin H. Bricknell, områdesytti, ledet møtet. Clement M. Matswagothata ble kalt som stavspremier, Geoffrey Tembo ble kalt som førsterådgiver, og Oduetse S. Mokweni ble kalt som annenrådgiver.

“Staven vil være et tilfluktssted, et sted for læring, et sted for godhet og trygghet, et sted for orden, et sted for godhet og kjærlighet og et sted for Gud,” sa Daniel Hall, president for Roodepoort Syd-Afrika stav.

REDNINGEN I MINEFELTET

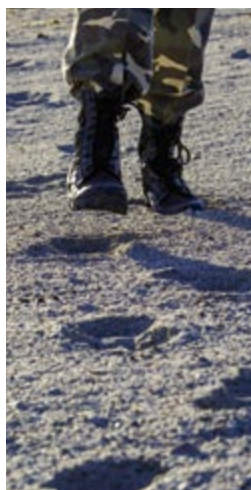
Av Russell Westergard

Under den første Golfkrigen, ledet jeg et lag med soldater inn i Kuwait. Da vi hadde brutt gjennom forsvaret deres, gjennomførte vi fiendens kampstillinger for å forsikre oss om at vi ville være trygge og så etter alt som kunne ha etterretningsverdi.

Jeg hadde nettopp inntatt en kommandopost da jeg hørte en britisk sersjant rope febrilsk: "Stopp! Ikke ta ett eneste skritt!" Jeg stakk hodet ut av bunkeren og så en av mine soldater i umiddelbar fare. Hun hadde gått ut på et åpent område for å plukke opp et dokument, og sto nå midt i et stort minefelt. Da hun hørte sersjantens rop, stoppet hun opp og innså hvilken fare hun var i.

Da vi samlet oss i utkanten av minefeltet, kunne laget vårt se at den unge soldaten var så redd at hun fysisk skalv. Vi måtte handle raskt, men kunne ikke sende soldater for å hente henne uten å risikere både deres og hennes liv. Uten diskusjon eller nøling begynte vi å snakke med soldaten og rope trøstens ord, oppmuntring og veiledning til henne. Vi kunne se at tårene strømmet nedover kinnene hennes og høre frykten i svarene hennes, men hun begynte å roe seg litt på grunn av våre beroligende ord.

Etter en stund hadde hun nok mot til å se seg tilbake den veien hun hadde kommet, og

Vi kunne ikke gå og hente den fangede soldaten, men vi kunne oppmuntre henne, rose hennes innsats og glede oss over hennes fremgang.

hun sa at hun så vidt kunne se sine egne fotspor i sanden. Med vår oppmuntring begynte hun nølende å følge sporene sine tilbake. Ved varsomt å sette føttene i hvert av sine tidligere fotspor, gikk hun ut av minefeltet og kastet seg i våre ventende armer da hun tok det siste skrittet. Det betydelige antallet soldater på sidelinjen jublet da vi ønsket henne velkommen tilbake. Tårer av frykt ble erstattet med smil og klemmer.

Få av oss har stått på kanten av et virkelig minefelt. Men mange av oss kjenner noen som har forlatt åndelig trygg grunn og blitt fanget i livets minefelt. I likhet med denne unge soldaten, kan de også føle seg alene, redde og usikre. Men denne soldaten var aldri alene. Hun hadde et lag på sidelinjen som heiet på henne, venner som trengte å få henne tilbake og ikke ga opp. Hun hadde ledere som ga veiledning og oppmuntring. Hun var den som måtte gå ut av minefeltet, men vi hjalp henne alle å finne styrke til å gjøre det. Til slutt feiret vi hennes redning med ekte kjærlighet og glede.

Åndelige redninger kan være like dramatiske. Enten vi strekker oss ut som familie, som venner eller som en menighet eller gren, kan vår innsats utgjøre hele forskjellen. Betimelige ord til oppmuntring og veiledning reddet trolig livet til soldaten. På samme måte kan vi bidra til å redde andre fra farene ved åndelig mørke ved å tilby oppmuntring og veiledning som til slutt kan bringe dem tilbake. Når vi gjør det, vil vår glede bli stor – ikke bare et øyeblikk i dette livet, men i evigheten også (se L&p 18:15). ■

Russell Westergard, Virginia, USA.

ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

JOHN TAYLOR

John Taylor elsket å **synge**. Mens han var i Carthage fengsel, ba Joseph Smith eldste Taylor om å synge "En stakkars sorgbetyngt mann" (*Salmer*; nr. 11). Sangen trøstet profeten før hans død. John Taylor var tilstede da profeten led martyrdøden, og selv om han ble truffet av fire skudd, ble hans liv spart. Han hadde et **lommeur** som ble ødelagt under martyriet. Under sitt virke i Kirken, redigerte president Taylor mange av **Kirkens publikasjoner** og innviet **Logan Utah tempel**.

*K*loke foreldre som ønsker at barna skal lykkes, vil lære dem prinsipper for standhaftighet og selvhjulpenhet.

“Oppdra standhaftige barn” på side 10 i dette nummeret viser til at utholdende barn er flinke til å takle utfordringer og forandringer, og de aksepterer at de kanskje må tape før de kan vinne. Artikkelen på side 20, “Etterlev prinsippene for selvhjulpenhet”, lærer oss at vår selvhjulpenhet forbedrer vår evne til å gjøre godt.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE